

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης

RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΔΙΚΑΙΩΤΟ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΗΣΥΧΑΖΕΙ

X FC St. Pauli Athens Club

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ από τις αξίες του Athens Club FC Sankt Pauli!

Το Athens Club FCSP αποφασίζει την άμεση διάλυσή του μετά από επιθυμία της συντριπτικής πλειοψηφίας των μελών του.
Μετά από 16 χρόνια λειτουργίας και διαφύλαξης των πιστεύω μας, το Athens Club FCSP, ένα από τα παλαιότερα στην Ευρώπη – εκτός Γερμανίας – δηλώνει την πλήρη διαφοροποίησή του από την ομάδα ποδοσφαίρου FC Sankt Pauli του Αμβούργου στο φλέγον θέμα του πολέμου στην Παλαιστίνη.
Η κοινή μας πορεία, βάσει αυτών που πρέσβευε (ή που πιστεύαμε πως πρέσβευε) η St. Pauli, έληξε την 7η Οκτώβρη, όταν ξαφνικά βρεθήκαμε σε τελείως αντίπαλα στρατόπεδα.
Οι διαφορές μας είναι χαοτικές και αμέσως μετά από τη διαμαρτυρία μας για τη θέση υπέρ του κράτους του Ισραήλ που πήρε η ομάδα (ως Σύλλογος και ως οπαδικό κίνημα μέσα στην Γερμανία), σε συνεργασία με διάφορα διεθνή κλαμπ της St. Pauli ανά τον κόσμο, φτάσαμε στο σημείο να δεχθούμε μέχρι και επιθέσεις των μέχρι τότε “δικών μας ανθρώπων” από το Αμβούργο, οι οποίοι μας κατηγόρησαν ως “συμπαθούντες της τρομοκρατίας” και “αντισημίτες”, κατηγορίες που ΔΕΝ αποσύρθηκαν έκτοτε, και ακόμη χειρότερα ΔΕΝ μας δόθηκε για αυτές καμία συγγνώμη.
Εν κατακλείδι: Από την πρώτη μέρα δημιουργίας του Athens Club σταθήκαμε πιστοί στις αξίες μας, στα πιστεύω μας και σε αυτό που νομίζαμε ότι εκπροσωπεί η St. Pauli.
Και τελικά είχαμε κάνει λάθος. Η St. Pauli μας απογοήτευσε πλήρως…
Η αλληλεγγύη που μέχρι σήμερα πρόσφερε απλόχερα, ξαφνικά δεν ισχύει για τους Παλαιστίνιους.
Η αλληλεγγύη όμως δεν είναι αλά καρτ.
Παράλληλα με τη δική μας απόφαση για αυτοδιάλυση, αναστέλλεται η λειτουργία και άλλων διεθνών κλαμπ.
Ένα κεφάλαιο κλείνει για εμάς, αλλά μας δίνει το έναυσμα να μπαρκάρουμε με το δικό μας πειρατικό πλοίο για άλλα λιμάνια…
Ποδοσφαιρικά, πολιτικά, πολιτιστικά.

Τις νύχτες,
δε με κρατάνε ξύπνια
οι ηλεκτρικές καταιγίδες,
πλάσματα της αβύσσου,
το σκοτάδι εντός μου.
.
Ούτε
ακατάστατοι παλμοί,
μαύροι καφέδες
και λαμπερά οινοπνεύματα.

Δεν είν' οι αμίλητοι έρωτες,
τ' αφίλητα κορμιά,
ο λυσσαλέος ίμερος.
.
Μόνο ένα παιδί
με τρύπιο χαμόγελο,
μια ενοχή που επιμένει.
.
Μόνο ένα παιδί
μ' άδειες κόγχες,
ασάλευτο στα ερείπια.
.
Μόνο ένα παιδί,
βαμμένο μ' αίματα.
Μόνο.
.

Αικατερίνη Τεμπέλη

«αποφάσισαν να πληρώσουν οποιοδήποτε τίμημα για μιαν αχτίδα ελευθερίας»

Λευτεριά στην Παλαιστίνη

Ειρήνη και έλεος του Θεού
Πώς είσαι ποιητή μας;
Αυτό είναι το τελευταίο μου μήνυμα
Αν το έβλεπα δημοσιευμένο, θα ήμουν ευγνώμων
Αν φύγουμε θα κλείσουν τη σελίδα μας για πάντα
Βγάλε την Παλαιστίνη από τη μνήμη σου, γιατί δεν την έχεις ανάγκη
Πες στους φίλους σου ότι υπήρχε ελπίδα και μετά έσβησε.
Συνεχίστε τη ζωή σας σαν να μην υπήρξαμε ποτέ, παίξτε, πιείτε, φάτε, περπατήστε, γιορτάστε, στολίστε, τραγουδήστε, χορέψτε,
κάντε τα πάντα.
Αλλά προσέξτε να κοιτάξετε στους καθρέφτες σας, γιατί αν το κάνετε, θα δείτε το αίμα μας στα πρόσωπά σας, τα μέρη του σώματός μας στα χέρια σας, τις κραυγές μας στα χαρακτηριστικά σας και τις φωνές μας σαν καπνό που χαράζει τον χάρτη της Παλαιστίνης στο στήθος σας.
Όταν φεύγουμε; Σκίστε τα βιβλία της ιστορίας και μην πείτε στα παιδιά σας ότι υπήρχε ένας λαός εδώ που έζησε εβδομήντα πέντε χρόνια χωρίς να χάσει την ελπίδα του, πριν τους σκοτώσει η ελπίδα.
Όταν φεύγουμε; Έγκαυμα. Προσοχή στη γεωγραφία. Προσέξτε να μην πείτε στα παιδιά σας ότι είχαμε μουσουλμάνους Άραβες γείτονες των οποίων η καρδιά ήταν δεμένη μαζί μας με αγάπη και δεν καταλάβαιναν ότι η αγάπη είναι αυτό που σκοτώνει. Μην τους πείτε ότι τα σύνορα που έθεσε ο κατακτητής, και σας διέταξε να τα φυλάτε, ήταν αυτά που ήταν η λαιμητόμος που έκοψε το λαιμό των γειτόνων σας. Και το σπαθί που ήταν κολλημένο στην πλάτη του τέρατός τους και η τρύπα στην οποία ήταν θαμμένοι.
Προσέξτε να μην τους πείτε ότι ήσασταν απασχολημένοι με τα μεγάλα σας επιτεύγματα. Έφτιαξες το μεγαλύτερο και μακρύτερο πιάτο mandi, το μεγαλύτερο πιάτο tabbouleh, τη μεγαλύτερη ανάποδη κατσαρόλα, το πιο πολυτελές μανσάφ με κρέας, το πιο νόστιμο πιάτο koshari και την πιο υπέροχη καλλιτεχνική εποχή χορού και τραγουδιού ενώ εξολοθρεύονταν μόνοι τους.
Γιορτάστε πολύ και δεν θα εμφανιστούν κλάματα, κλάματα ή φρικτά εγκλήματα στις οθόνες των παιδιών σας που σας κάνουν να μην μπορείτε να απαντήσετε
στις ερωτήσεις τους.
Οργανώστε ένα μεγάλο δείπνο, και μην ξεχάσετε την κέτσαπ του αίματός μας, ούτε το πιπέρι που μας

καταπίεσε, ούτε το χυμό των δακρύων μας, ούτε το χυμό λεμονιού από τις κραυγές μας.
Η μεγάλη σου ανησυχία έχει φύγει για πάντα.
Amal Abu Assi Al-Yaziji
Γάζα 1/11/2023

έχουν βαθύνει…) και να σχηματιστούν μεταξύ μας ψευδείς ανούσιες ταυτότητες σχεδόν οπαδικού χαρακτήρα .που μας έχουν χωρίσει σε χίλια κομμάτια.

Απάντηση (καθόλου εύκολη)
Κάθε βόμβα που πέφτει στη Γάζα

Ερώτηση:
Πώς είναι να είσαι παλαιστίνιος / πως είναι να είσαι εβραίος πως γίνεται να είσαι μαύρος, ομοφυλόφιλος, κομμουνιστής, αναρχικός, λεσβία, σοσιαλιστής, φτωχιά εργάτρια και να έχουμε αφήσει τις τύχες μας στα χέρια του κάθε ναζίστα εξουσιαστή; Αλλά αυτό έχουν καταφέρει τα τελευταία χρόνια, να χάσουμε τις διαχωριστικές ταξικές γραμμές (στα κεφάλια μας μόνο, γιατί στην πραγματικότητα αυτές

πέφτει στο δικό μας κεφάλι, κάθε σπίτι είναι το δικό μας σπίτι καθένα από τα χιλιάδες παιδιά είμαστε εμείς, όλοι οι φτωχοί του σάπιου καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού κόσμου. Η κατάσταση είναι κρίσιμη και δεν δέχεται επίθεση μόνο η Χαμάς, αλλά ολόκληρος ο παλαιστινιακός λαός. Η επίθεση που διεξάγεται αυτή τη στιγμή εναντίον του παλαιστινιακού λαού από το Ισραήλ είναι ανάλογη της εθνοκάθαρσης που υπέστησαν οι αυτόχθο-

νες της Αμερικής, από τους αποίκους και από την άλλη μεριά η αντίσταση είναι ανάλογη και απελπισμένη όσο και των εβραίων της εξέγερσης του γκέτο της Βαρσοβίας ενάντια στην στρατιωτική μηχανή των Ες- Ες. Ο παντοδύναμος στρατιωτικός μηχανισμός του Ισραήλ έχει υποστεί όχι λίγες φθορές στην υπό εξέλιξη σύγκρουση, πραγματικότητα η οποία κρύβεται αλλά δεν μπορούν να κρυφτούν τα στοιχεία τα οποία μέχρι τώρα δείχνουν ότι είναι ένας πόλεμος με στόχο τους πιο φτωχούς και αδύναμους του πλανήτη και δεν μπορούν πλέον να κρυφτούν τα ψέματα της μιλιταριστικής προπαγάνδας από τις 7 Φλεβάρη και πέρα. Ελπίζουμε ότι αυτή την στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές να έχει σταματήσει το αιματοκύλισμα και οι αριθμοί που μέσες άκρες παραθέτουμε να μην έχουν αυξηθεί τρομαχτικά γιατί κάθε ένα τέταρτο πεθαίνει ένα παιδί εκεί (για τους ιμπεριαλιστές του ΝΑΤΟ και του Ισραήλ ένας υποψήφιος τρομοκράτης). Ένα και πλέον φριχτό μήνα μετά, τα στοιχεία ήταν αμείλικτα: οι νεκροί 11.180, εκ των οποίων οι 4.609 παιδιά και οι 3100 γυναίκες. Οι τραυματίες τουλάχιστον 25.408. Στη Δυτική Όχθη οι νεκροί ήταν τουλάχιστον 162 (42 παιδιά) και οι τραυματίες πάνω από 2.000.

Η καταστροφή υποδομών της Γάζας είναι άνευ προηγουμένου με διακοπή των τηλεπικοινωνιών και του ρεύματος οι άνθρωποι δεν έχουν καν τη δυνατότητα να καλέσουν ασθενοφόρα τα οποία στην πλειοψηφία τους έχουν καταστραφεί.
Το νερό στην πλειονότητα των περιοχών δεν είναι πόσιμο ή δεν υπάρχει καθόλου. Οι κεντρικοί αγωγοί έχουν καταστραφεί. Δρόμοι, τεμένη, εκκλησίες, σχολεία, πανεπιστήμια, νοσοκομεία βομβαρδίζονται αδιάκριτα και αδιάκοπα και η πρόσβαση σε τροφή είναι εξίσου δύσκολη.

Σε αυτούς τους δολοφονημένους πρέπει να προσθέσουμε και αυτούς που θα χαθούν από σχεδόν πλήρη έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και τις ασθένειες από την καταστροφή των υποδομών. Μιλάμε για ένα στρατό κατοχής εξοπλισμένο με την τελευταία λέξη της πολεμικής τεχνολογίας που πολιορκεί ένα ανοιχτό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, όπου είναι φυλακισμένες δύο και πλέον εκατομμύρια ψυχές, αφού τους έχει κόψει ηλεκτρισμό, υδροδότηση, τροφοδοσία, επικοινωνίες όπως είπαμε και τους καλεί να φύγουν, ενώ βομβαρδίζει όλες τις εξόδους.
Κτυπά ανελέητα μιαν απάνθρωπα στριμωγμένη μάζα αμάχων και σχεδιάζει να κατακτήσει και να απαλλοτριώσει τη γη τους. Πρόκειται για απόφαση μαζικής εξόντωσης

που έχει την υψηλή επιστασία του Πεντάγωνου όχι μόνο με δυο αεροπλανοφόρα και χιλιάδες πεζοναύτες αλλά και εμπειρογνώμονες και υποστράτηγους σαν τον Τζέιμς Γκλίν που δίνουν την γραμμή στον υπουργό άμυνας Γιοάβ Γκάλαντ. Πέρα από τον αμερικανονατοϊκό ιμπεριαλισμό στην περιοχή μεγάλο ρόλο σαν μέρος του δυτικού μπλοκ παίζει η ελλάδα συμμετέχοντας με φρεγάτες και βάσεις και λιμάνια στον πόλεμο, είναι συνεταιράκι στο σχέδιο της νέας Μέσης Ανατολής, με το οποίο οι ΗΠΑ προσπαθούν να διατηρήσουν την ηγεμονία τους στην περιοχή. Ντροπή και ξευτίλα στους Έλληνες, αυτούς τους παραδοσιακά αντισημίτες που τώρα πολεμούν στο πλευρό του Ισραήλ θεωρώντας πάντα ότι το να λυντσάρουν τον πιο αδύναμο τους κατατάσσει «στη σωστή πλευρά της ιστορίας» υποτίθεται. Το κράτος τους υιοθετεί ακραία αντιδραστικές και κυνικές θέσεις όπως αυτές της κυβέρνησης Μητσοτάκη στο εξωτερικό και εσωτερικό μέτωπο.

Η 7 Οκτώβρη δεν ήταν τρομοκρατική ενέργεια αλλά εξέγερση των απελπισμένων απέναντι στους καταπιεστές τους, Μόνο η ενότητα όλων των καταπιεσμένων, Παλαιστινίων, Αράβων και Εβραίων, για μία σοσιαλιστική πατρίδα που θα ενώνει, χωρίς εθνικιστικές, φυλετικές, θρησκευτικές διακρίσεις, μπορεί να απελευθερώσει πραγματικά τους λαούς το λέμε εξαρχής. Η «πολιτισμένη» Δύση δεν έχει δώσει καμία απάντηση στην ανθρωπότητα. Ο αγριάνθρωπικός βάρβαρος καπιταλισμός που πρεσβεύει είναι συνώνυμος με πόλεμο, κατα-

στροφή, όπλα, ατομικά οπλοστάσια. Η υποτιθέμενη «συλλογική Δύση» ενώ διακηρύσσει την ίδια στιγμή σε όλους τους τόνους την αλληλεγγύη της προς το ισραηλινό κράτος και αναρτά ισραηλινές σημαίες μαζί με τις ουκρανικές στα ανακτοκοινοβούλια, πρεσβείες και εν γένει στα δημόσια κτίρια της και από την άλλη διώκει ακόμη και ποινικά όσους διαδηλώνουν υπέρ της Παλαιστίνης ή με οποιονδήποτε τρόπο εκφράζουν την υποστήριξή τους σε αυτήν. Την ίδια ώρα, επιμένει ότι εκπροσωπεί τον πολιτισμό (σαν πηγή δυστυχίας θα συνυπογράφαμε) της αστικής «δημοκρατίας» και των πολιτικών δικαιωμάτων … απέναντι σε «αυταρχικά καθεστώτα» και «τρομοκρατικές ομάδες» . Πρόκειται για χαρακτηρισμούς που η επίκλησή τους από τους κυρίαρχους και μόνο αρκεί για να εξαιρέσει από την ανθρώπινη ιδιότητα όσους έχουν στιγματιστεί με αυτούς, άρα και από την εφαρμογή στην περίπτωσή τους των επιταγών της δημοκρατίας ή του «πολιτισμού». Οι εξαιρέσεις λοιπόν που γίνονται κανόνας. Και όπως καταλάβατε δεν θεωρεί αυταρχία ναζιστικές και φασιστικές κυβερνήσεις αρκεί να διασφαλίζουν την κερδοφορία του κεφαλαίου… Την ίδια λογική την έχουμε ξαναδεί πρόσφατα στην Ουκρανία παλιότερα στο Ιράκ κλπ. Το ζήτημα είναι ότι είμαστε μάρτυρες ενός ακήρυχτου παγκόσμιου πολέμου που το ζήτημα αν θα γενικευτεί ή όχι εξαρτάται από την δική μας στάση από το αν θα ηττηθούμε ή όχι, από το αν θα δώσουμε τη μάχη ή όχι…
Εθνοκαθάρσεις και γενοκτονίες έχουν διαπραχθεί πολλές φορές στ' όνομα της λογικής και των φώτων με εργαλεία καθυπόταξης τον μεθοδευμένο παραλογισμό της αντιστροφής της πραγματικότητας που ο Γκέμπελς θα ζήλευε. Ειδικά η αριστερά του συστήματος χρησιμοποιεί τον πολιτικά κορέκτ άθλιο λόγο της και την ψοφοδεή αντιπολίτευση της για ανούσια πράγματα κοιμίζοντας τις καταπιεσμένες τάξεις ώστε να τις στραγγαλίσει ο φασισμός και ο πόλεμος.

Οι υποστηρικτές του Ισραήλ το παρουσιάζουν σαν να είναι κάποιου τύπου σοσιαλιστικός παράδεισος που όλοι καλοπερνάνε και θέλουν μόνο το καλό του κράτους και ας είναι άραβες που δεν δέχονται ούτε έναν τόσο δα ρατσισμό ρε παιδί μου και λένε ότι πρέπει όλοι να το υπερασπίσουμε γιατί δέχεται έναν βρόμικο πόλεμο – όχι βέβαια από τον «παλαιστινιακό λαό», λέει η πρωθυπουργάρα μας αλλά από μια «τρομοκρατική οργάνωση»: τη Χαμάς. Μας λένε επίσης ότι πρόκειται για τυφλωμένους φανατικούς, «ισλαμοφασίστες». Τότε γιατί ο Αραφάτ και η PLO, που σήμερα

μνημονεύονται δήθεν με συμπάθεια σε αντιδιαστολή προς τη Χαμάς, τον καιρό που ηγούνταν της παλαιστινιακής αντίστασης χαρακτηρίζονταν «τρομοκράτες» και σύρονταν σε μια σειρά από συμφωνίες ήττας, όπως του Όσλο και του Καμπ Ντέιβιντ οι οποίες και πάλι παραβιάζονταν από τους ίδιους τους εμπνευστές τους. -Γυρίζοντας πίσω το 1967, όταν το Ισραήλ κατέλαβε την περιοχή στον πόλεμο των Έξι Ημερών, μαζί με τη Δυτική Όχθη και την ανατολική Ιερουσαλήμ πρέπει να πούμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της Γάζας είναι απόγονοι Παλαιστινίων προσφύγων που ξεριζώθηκαν από το σημερινό Ισραήλ.

Η Χαμάς δημιουργήθηκε το 1987, στην τεταμένη ατμόσφαιρα της πρώτης Ιντιφάντα, όταν Ισραηλινοί στρατιώτες έσπαζαν τα χέρια μικρών παιδιών που πετούσαν πέτρες. Έχει μια τεθλασμένη καταγωγή από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους μέσω της Μουτζάμα αλ-ισλαμίγια, που δημιουργήθηκε γύρω στο 1980 σαν προνοιακός οργανισμός αρχικά και στηρίχτηκε πράγματι από το Ισραήλ ακόμα και μετά τη ανάληψη ένοπλης δράσης εκ μέρους της με τη δημιουργία στρατιωτικού σκέλους (των Ταξιαρχιών αλ-Κάσαμ). Το Ισραήλ συνέχισε να την ανέχεται ή και να τη στηρίζει έμμεσα σαν αντίβαρο στην PLO ελπίζοντας να διασπάσει την παλαιστινιακή αντίσταση -πράγμα που σε κάποιον βαθμό πέτυχε. Αφότου όμως το Ισραήλ εξουδετέρωσε την PLO σέρνοντάς την σε συμφωνίες-παρωδία όπως είπαμε και δολοφονώντας μεθοδευμένα την ηγεσία της, μέχρι και τον ίδιον τον Αραφάτ,(ύστερα από δίχρονη πολιορκία στη Ραμάλα,το 2004). Η Χαμάς σήκωσε το κύριο βάρος του αγώνα ενάντια στην κατοχή, με ορόσημο τη δεύτερη Ιντιφάντα του 2000, πράγμα που οδήγησε στη εκλογική της νίκη το 2006. Η ανακωχή έληξε με μια νέα «κήρυξη πολέμου» το 2017, όταν η ηγεσία Τραμπ προέβη στην προκλητική πράξη να αναγνωρίσει την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του ισραηλινού κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι παρόλα αυτά που λένε θα θεωρήσουν ήττα να ξαναέρθει στην Γάζα η παλαιστινιακή αρχή την οποία την έδιωξαν οι ίδιοι. Δεν αναφέρουν τι θα γίνει με τη Γάζα μόλις εκκαθαριστεί ο πληθυσμός της…Προφανώς, οι φασίστες έποικοι φίλοι του διεφθαρμένου Νετανιάχου, θα έχουν ένα επίζηλο παραθαλάσσιο έπαθλο – και υφαλοκρηπίδα με μεγάλα κοιτάσματα φυσικού αερίου σε συνεργασία με έλληνες και κύπριους καπιταλιστές υπό την υψηλή εποπτεία της Ουάσιγκτον και της Κομισιόν.

Οι πούροι υποστηριχτές του ΟΗΕ κατά το δοκούν βέβαια, κλείνουν τα μάτια τους αυτή την στιγμή μπροστά σε μια βίαιη μετακίνηση πληθυσμών η οποία είναι έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, και μιλάνε για το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», ». Σε ποια «άμυνα» ακριβώς αναφέρονται όταν οι Άραβες φαίνεται να μην έχουν το ίδιο δικαίωμα, όταν παράλληλα γνωρίζουν ότι την τελευταία δεκαετία μόνο (ο ΟΗΕ τα λέει αυτά) έχουν σκοτωθεί 6.400 Παλαιστίνιοι έναντι 307 Ισραηλινών (από τους οποίους οι 177 στρατιώτες); Όταν έχουν τραυματιστεί περίπου 152.000 Παλαιστίνιοι (ένα μεγάλο ποσοστό των οποίων έχει λιντσαριστεί από οπλισμένους εποίκους) έναντι 6.307 Ισραηλινών; Όταν καθημερινά έποικοι πυροβολούν και δολοφονούν εν ψυχρώ και αδιακρίτως άοπλους Παλαιστινίους, ένα μεγάλο μέρος των οποίων είναι παιδιά, εκδιώκουν ανθρώπους από τα σπίτια και τα χωριά τους στη Δυτική Όχθη, ξεριζώνουν τα ελαιόδεντρά τους και ρίχνουν τσιμέντο στα πηγάδια τους; Όταν γυναίκες κάθε ηλικίας ραπίζονται δημοσίως και εξευτελίζονται από Ισραηλινούς στρατιώτες, όταν τεμένη και άλλοι ιεροί τόποι βεβηλώνονται επιδεικτικά; Όταν κάπου 6.000 Παλαιστίνιοι βρίσκονται στις ισραηλινές φυλακές, οι περισσότεροι χωρίς δίκη τους οποίους αρνούνται να τους ανταλλάξουν με τους ομήρους που πήρε η Χαμάς; Αυτοί οι αριθμοί δεν μπορούν να δώσουν τον πόνο και την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό που υφίστανται οι παλαιστίνιοι και ο οποίος έχει γιγαντωθεί τώρα. Ενώ οι δολοφονίες στο εσωτερικό και στο εξωτερικό της χώρας είναι πρακτική του επίσημου κράτους (πρακτική καρμπόν και εδώ από την ουκρανική πλευρά στο παράλληλο μέτωπο αυτού του ίδιου πολέμου). «Ξεχνάνε» όλοι τους ότι το Ισραήλ είναι ένα κατοχικό κράτος, κράτος απαρτχάιντ και ένοπλος βραχίονας των Ηνωμένων Πολιτειών στη Μέση Ανατολή. Και το πιο σημαντικό, δεν αντιπροσωπεύει το σύνολο του εβραϊκού πληθυσμού στην οικουμένη, μια μεγάλη μερίδα του οποίου, κυρίως στο εξωτερικό, όχι μόνο ασκεί σκληρή κριτική στις πολιτικές του, αλλά ακόμη και αμφισβητεί ευθέως τη νομιμότητα της ύπαρξής του.

Οι πολιτισμένοι εναλλάσσουν τους όρους «τρομοκρατία» και «πόλεμος» όπως τους βολεύει, η κατάχρηση του όρου «τρομοκρατία» από την προπαγάνδα των κρατούντων τους επιτρέπει να χρησιμοποιείται ο όρος ποινικοποιώντας έτσι οποιαδήποτε πράξη

αντίστασης από μη κρατικούς φορείς: εθνικές διεκδικήσεις, ταξικά ή κοινωνικά κινήματα, υποτελείς ομάδες ή πληθυσμούς… Όμως ξέρουμε ποιοι είναι οι πραγματικοί τρομοκράτες ποιοι πραγματικά σπέρνουν βαρβαρότητα ενώ όταν μιλάνε για πόλεμο αρνούνται να αναγνωρίσουν στον εκάστοτε εχθρό (και ιδίως στην παλαιστινιακή αντίσταση), ένα δίκαιο του πολέμου για το όποιο μιλάν οι δικές τους αξίες.

. Όταν στη δεκαετία τού ’60 και του ’70 οι ίδιες οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και των συμμάχων τους ενίσχυαν παντού νεοσυντηρητικά ή θρησκευτικά φονταμενταλιστικά κινήματα για να αποδυναμώσουν σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά ρεύματα στον αραβομουσουλμανικό κόσμο (πράγμα που όντως πέτυχαν), δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι το δημιούργημά τους θα ξέφευγε από τα χέρια τους και θα γινόταν απειλή για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς τους. Λογικό μια και για αυτούς υπάρχουν μόνο συνωμοσίες και όχι μάζες που κινούνται με τη διαλεκτική της πάλης των τάξεων… Οι μαχητές της Χαμάς δεν είναι τα αιμοσταγή τέρατα που θέλει να παρουσιάζει ο δυτικός Τύπος, αλλά χρησιμοποιούν όντως βίαιες μεθόδους που σίγουρα έξω από τις ειδικές ιστορικές περιστάσεις δύσκολα θα ήταν υποστηρίξιμες. Όμως «έξω από τις ειδικές ιστορικές περιστάσεις» δεν υπάρχει τίποτα παρά μόνο άγγελοι και διάβολοι. Όταν οι καταπιεσμένοι γυρνούν πίσω ένα μικρό μέρος από την φρίκη που έχουν δεχτεί τα σαλόνια ριγούν. Η συμπαιγνία του Ισραήλ με όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχει στερήσει τους Παλαιστίνους από οποιοδήποτε άλλο μέσον αυτοάμυνας πέρα από την απελπισμένη βία. Αυτό είναι το έσχατο καταφύγιο όλων των καταπιεσμένων και εξεγερμένων του κόσμου αιώνες τώρα· και αν ένας καταπιεστής με υπέρτερη ισχύ διεκδικεί νομιμότητα των πράξεών του στο όνομα της «αυτοάμυνας», βάσει ποιας λογικής στερεί την ίδια αξίωση νομιμότητας σε ανάλογες πράξεις, μικρότερης κλίμακας, εκ μέρους του καταπιεσμένου; Στη μια περίπτωση έχουμε την λογική της εξουσίας και των αδηφάγων συμφερόντων των πολυεθνικών των κρατών και των μπάτσων τους και στην άλλη τα εκ διαμέτρου αντίθετα ταξικά συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων μαζί με αυτών των νεοαποικιοκρατούμενων λαών… Ζούμε την απέλαση και τον ξεριζωμό του ντόπιου αραβικού παλαιστινιακού πληθυσμού για να γίνει η Γάζα και σε ένα επόμενο βήμα η Ανατολική Ιερουσαλήμ, ίσως και η

Δυτική Όχθη, «μια χώρα χωρίς λαό, για ένα λαό χωρίς χώρα», όπως -ψευδώς- περιέγραφε την Παλαιστίνη η εκ των ιδρυτών του Ισραήλ, μετέπειτα πρωθυπουργός Γκόλντα Μέιρ. Ο μαζικός ξεριζωμός ενός ολόκληρου λαού, του λαού της Παλαιστίνης είναι ένα έγκλημα – έγκλημα πολέμου αν και η ειρήνη τους δεν έχει καταφέρει μέχρι τώρα να έχει μεγάλες διαφορές. Ο ένοπλος αγώνας για την απελευθέρωση της κατακτημένης γης της Παλαιστίνης δεν είναι έγκλημα, ούτε τρομοκρατία. Είναι αναφαίρετο δικαίωμα κάθε λαού. Το ίδιο το Ισραήλ δεν είναι παρά μια παγίδα για τον εβραϊκό πληθυσμό που ζει εκεί υπό διαρκή απειλή ενώ γκρεμίζεται ο σιωνιστικός μύθος, είναι όλοι εν δυνάμει κρέας για τα κανόνια, για τις μπίζνες των εταιριών πετρελαίου.

Η πάλη για τα δίκαια του παλαιστινιακού λαού που δολοφονείται μαζικά από τον υπερεξοπλισμένο τραμπούκο των ΗΠΑ και της Ε.Ε είναι αγώνας επιβίωσης απέναντι στη βίαιη πολεμική έκρηξη των αντιφάσεων του καπιταλισμού και του σιωνιστικού προκεχωρημένου φυλάκιου της Δύσης. Ο ίδιος ο Εβραϊκός λαός, που μαρτύρησε από τον αντισημιτισμό και το ναζισμό του βιομηχανικού ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού πρέπει να αντιταχθεί (όπως αντιτάσσονται οι δίκαιοι Εβραίοι στις ΗΠΑ με τις συνεχείς διαδηλώσεις και καταλήψεις) στον βίαιο ξεριζωμό του Παλαιστινιακού λαού. Να ανατρέψει την εκφυλισμένη κυβέρνηση Νετανιάχου με τους φασίστες συμμάχους του και εγκαθιδρύοντας σχέσεις διεθνιστικής εργατικής φιλίας και συνεργασίας με τους Παλαιστίνιους Άραβες. Όλα αυτά μπορούν να γίνουν μόνο με την ανατροπή του καπιταλισμού και του σιωνιστικού κράτους, οι λαοί της περιοχής, οι παλαιστίνιοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα. Μόνο με την άμεση αντίδραση μας, την κλιμάκωση του ταξικού πολέμου σε κάθε χώρα εδώ στην Ελλάδα, την Κύπρο, την Παλαιστίνη μπορεί να έχουμε ελπίδα απέναντι σε ένα παρόν και μέλλον χωρίς καμία ελπίδα.

ΥΓ

Οι μαζικές διαδηλώσεις που ζητούσαν κατάπαυση του πυρός στη Γάζα συνεχίστηκαν το Σαββατοκύριακο, συμπεριλαμβανομένης της πόλης της Νέας Υόρκης. Το βράδυ της Παρασκευής 27/10, χιλιάδες μέλη της Jewish Voice for Peace στην πόλη της Νέας Υόρκης και σύμμαχοί τους έκλεισαν τον κεντρικό τερματικό σταθμό του Grand Central Station στη διάρκεια της ώρας αιχμής. Είναι η μεγαλύτερη καθι-

στική διαμαρτυρία που έχει δει η πόλη εδώ και δύο δεκαετίες. Πολλοί φορούσαν μπλούζες που έγραφαν «Όχι στο όνομά μας» Ανοίχθηκαν πανό που έγραφαν: «Οι Παλαιστίνιοι πρέπει να είναι ελεύθεροι» και «Οι Ισραηλινοί απαιτούν κατάπαυση του πυρός τώρα». Ένα πλακάτ έγραφε «Ποτέ ξανά για κανέναν». Το πολυφυλετικό κίνημα που διαπερνά όλες τις γενιές καταγγέλλει ότι περίπου 400 άτομα συνελήφθησαν, μεταξύ των οποίων ραβίνοι, διάσημοι ηθοποιοί και εκλεγμένοι σε διάφορα αξιώματα.

-Το όνομά μου είναι Rosalind Petchesky. Είμαι εδώ με ίσως χίλιους άλλους, και πολλοί από εμάς είμαστε Εβραίοι. Είμαστε εδώ για να διαμαρτυρηθούμε για τη γενοκτονία που συντελείται στο όνομά μας. Πρέπει να σταματήσει. Κάθε λεπτό κλαίμε. Όταν ακούμε την εκπομπή σας, κλαίμε. Έχω έναν αγαπημένο φίλο, τον Μοχάμεντ, με τη μικρή του οικογένεια στη Γάζα. Παραλίγο να ανατιναχτεί σήμερα. Δεν μπορούμε να το αφήσουμε να συνεχιστεί. Πιστεύουμε στη δικαιοσύνη και στο δικαίωμα όλων στη ζωή. Οι Παλαιστίνιοι είναι θύματα καταπίεσης εδώ και 75 χρόνια και πρέπει αυτό να σταματήσει. Γι' αυτό είμαστε εδώ, για να πούμε "Όχι στο όνομά μας". Είμαι μεγαλύτερη σε ηλικία από το κράτος του Ισραήλ [έχει γεννηθεί το 1942]

Λευτεριά στην Παλαιστίνη!
και πάλι και πάλι...

Matrix (καικάτιχειρότερο)

Οι φωτεινές επιγραφές από νέον
κρατάνε μια εφήμερη συνέχεια
στις μητροπόλεις
που στοιβάζονται
οι άστεγοι κι οι ζητιάνοι
οι φτωχοί κι οι καταπιεσμένοι
οι εργάτες που δεν έχουν τίποτα στα χέρια τους
παρά μόνο τις αλυσίδες του μεροκάματου
μακριά απ' τα σημεία διακίνησης πλούτου
όπου
οι φωτεινές επιγραφές από νέον
διαφυλάττουν το γκλάμουρ
της κοσμικής ζωής
στις μεγαλουπόλεις
και συνωστίζονται να τη χαζέψουν
μπροστά στην τηλεόραση
στις σελίδες του κίτρινου τύπου
πιασμένα σ' αλγόριθμους
για την κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας
που δεν είναι κρυφή αλλά σάπια
κι άπιαστη
που χασκογελάει χαιρέκακα
σουβλίζοντας τις αυταπάτες των μικροαστών
όπου
οι φωτεινές επιγραφές από νέον
χαράζουν σύνορα
μες στις μεγαλουπόλεις
δες τις επιγραφές και θα καταλάβεις
απ' το μέγεθος
τη λάμψη
το μύθο που πουλάνε
στα πρεζάκια της κατανάλωσης
κι εσύ
κοιτάς συνέχεια τα χάπια σου
εκείνο το μπλε
κι εκείνο το κόκκινο
και συνέχεια παίρνεις το μπλε

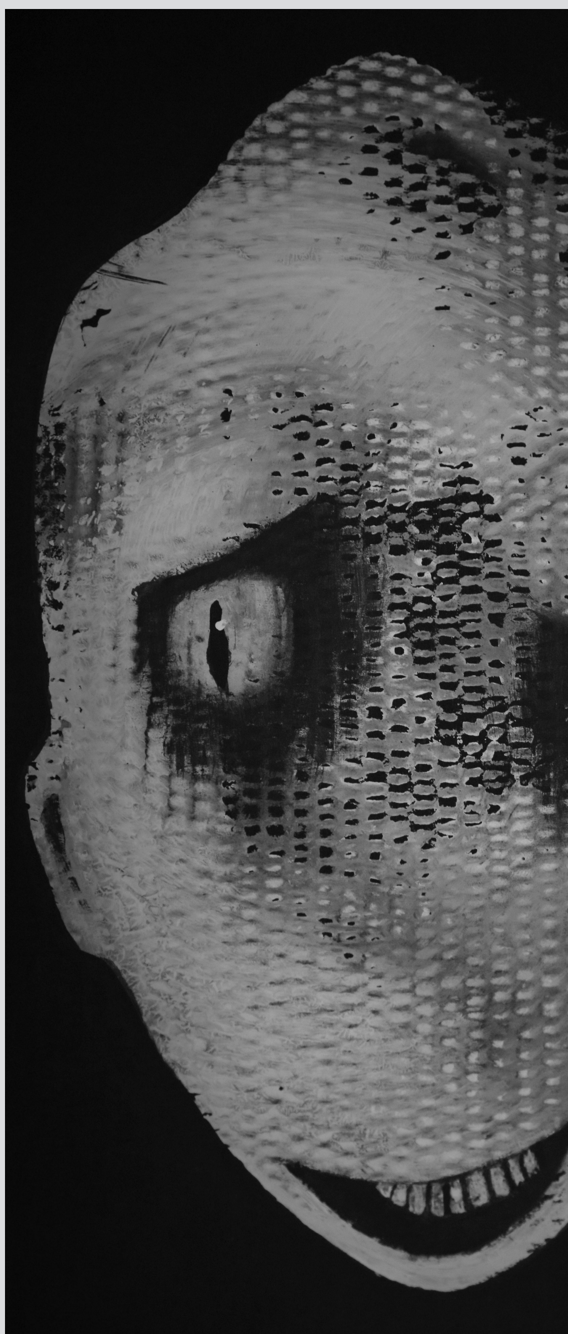
είμαστε φυλακισμένα στο Matrix
και σε κάτι χειρότερο
εντάξει;
βάζει φωτιά στο χώμα
ματώνει το γαλάζιο της θάλασσας
σπέρνει τυφώνες και καυτό άνεμο
κι όλοι οι δαίμονες που ελευθερώσαμε
τρώνε τις σάρκες μας
αλλά τα μάτια μας είναι κόκκινα
δε νοιώθουμε πια
παρά μόνο πόνο και μίσος
όλα τα κόκκινα χαπάκια σου
τα 'χω φυλάξει
για να τα πάρεις
όταν δε θ' αντέχεις πια
όταν
οι φωτεινές επιγραφές από νέον
θα σ' έχουν κάψει
στις διαχωριστικές γραμμές
της αστικής εξουσίας
του κράτους της
στα λευκά κελιά
που δεν είναι μόνο στις φυλακές
στα τρελάδικα
στους χώρους δουλειάς
στο σπίτι σου
στο δικό μου
εκεί που οι τοίχοι
πέφτουν να μας πλακώσουν
κι εσύ κοιτάς ξανά μάταια στις οθόνες
τις φωτεινές επιγραφές από νέον
για να κρυφτείς...

το μυαλό σου
έχει χτίσει για σένα
ένα λευκό κελί.

Κρυπτοδήμος............
Καλοκαίρι 2023

ΜΑΙΝΑΔΑ

Φοβού τις καταφάσεις και τις ήμερες συμφωνίες.
Τις δειλές συγκαταβάσεις.
Σου στήνουν ενέδρα.
Φοβού τους Δούλους και τα
δώρα των φέροντες.
Τα ωραία τα στόματα που βιάζουν
χαμόγελα μετρώντας με την
αυστηρότητα μοιρογνωμονίου,
μη ξωκείλουν και γίνουνε γέλιο.
Το γέλιο είναι η εικόνα της Άγριας
Ζωής όταν σου κλείνει
συγκαταβατικά το μάτι.
Το γέλιο,είναι δικαίωμα μόνο
παιδιών και γενναίων.
Φοβού τους Δόλιους.
Τα χαμηλωμένα τους βλέμματα.
Βλέφαρα βαριά.Αποσυρμένα.
Μέτωπα σταχτιά.Αντανακλάσεις
στέρφας λάσπης.
Αποδείξεις αδιάσειστες
συντελεσμένων εγκλημάτων.
Φυλάξου.
Από την επέλαση των Βλεμμάτων
της Ενοχής.
Καιροφυλακτούν οι Δόλιοι.
Σου στήνουν ενέδρα.
Λογαριάζουν οι Δούλοι.
Με τα κεφάλια στο χώμα χωμένα.
Ενδεδυμένοι δέρμα χαμαιλέοντα.
Οι Δολοφόνοι!
Οι Δολοφόνοι πλησιάζουν
απλώνοντας δολώματα.
Οι Δολοφόνοι μετράνε.

Οι Δόλιοι Δούλοι.
Οι Δόλιοι Φθορείς.
Οι Εκούσιοι Σκλάβοι.
Μισώ.
Τους Φυγάδες της Ζωής.
Τους Δραπέτες του Πόνου.
Τους Όμηρους της Αβοηθησίας.
Τους Αρνητές των ηχηρών και σπουδαίων Όχι.
Μισώ.
Τους Επαγγελματίες Προφήτες αυτοεκπληρούμενων
ενταφιασμών.
Τους Επαγγελματίες Οπλίτες.
Πουλημένα σαρκία φυτεύουν σφαίρες στα σύννεφα.
Τους Επαγγελματίες.
Που δε θέλησαν ποτέ να γίνουν Εραστές.
Μισώ.
Τους Αποσυρμένους στη Χώρα των Μακάρων.
Φοβού τους φοβισμένους τα γεννήματα
του Μέλλοντος.
Τους Επιθυμούντες πυρηνικά καταφύγια.
Φοβού τους φοβισμένους το άγγιγμα
αποσυναρμολογημένων σκελετών.
Το χέρι Εκείνων που σκάβουν το χώμα βαθιά,
για ν'αποφύγουν το τσίμπημα μιας μέλισσας.
Μισώ.
Τα ωραία τα στόματα.
Μισώ.
Τα χαμηλωμένα τα βλέμματα.
Αποδείξεις αδιάσειστες συντελεσμένων εγκλημάτων.

Radix Angelica

Ζωντανοί μα σαλεμένοι

Ζωντανοί μα σαλεμένοι
Ρακένδυτοι και μπερδεμένοι
Με ένα μπουκάλι στο χέρι
Με γλώσσα μουδιασμένη
Απ τις βρωμιές
Ψελλίζοντας
Ό,τι τραγούδια έχει καταφέρει ο νους να διασώσει

Όνειρα να θυμηθούμε
Να βγουν αληθινά
Ότι έχει πια απομείνει
Μνήμη άσβεστη να γίνει
να βουίζει σαν μελίσσι
να μη σβήσει….

Donti

Καρφίτσα

Παλεύω με ένα ξωτικό με μαύρα μάτια,
το ακουμπάω στοργικά κι ύστερα το κρύβω
στο προσκεφάλι μου
πολλές φορές κάνει βόλτες στη σκόνη που
στιβάζεται στις γωνίες
όταν δεν τρυγυρίζει σέρνεται
στα μαλλιά μου
σκαρφαλώνει και θρονιάζεται στον
κρόταφο μου
βρίσκει το δρόμο καλλιεργώντας
προσεκτικά μικρές
ατομικές βόμβες στα κενα
ανάμεσα στα δόντια μου
ελίσσεται στη γλώσσα μου
κάποιες φορές ορίζει τη φωνή μου,
κι όταν τα καφέρνει
τοποθετεί τα μάτια του στα δικά μου,
αποκρυπτογραφεί τους κώδικες
προχωράει στη καρδιά μου.
Τελικά, αποκτάω μια καρφίτσα στη ψυχή
μου, κι όλα αυτα,
γιατί απλά μια μέρα επέλεξα
το μαύρο χρώμα.
Έίναι συλλεκτική αυτή η καρφίτσα,
να το θυμάσαι
μπορεί κι εσύ να έχεις μια ίδια.

Τζενη

Παλαιστινιακή Hip Hop

Το παρόν άρθρο ειναι μόνο ενα μικρό μέρος απο την πτυχιακή εργασία του σ. Σπύρου Μπάρετ με τίτλο: Παλαιστινιακή Χιπ-Χοπ, Ο ρόλος της τέχνης στην αντίσταση.
Η συγκεκριμένη μερική προδημοσίευση εχει μπει στο λοκοτριπ σε δυο μέρη
εδώ η συνεχεια απο το προηγούμενο τεύχος

Η μουσική των Πολιορκημένων

Παράλληλα το κομμάτι αυτό σηματοδότησε μια νέα περίοδο στην καριέρα των D.A.M και σε συνθετικό επίπεδο. Η μπάντα πλέον απομακρύνεται μουσικά από τα πρότυπα της Αμερικάνικης HipHop ή καλύτερα μάλλον τα εμπλουτίζει με τους πάτριους ήχους και επιδίδεται σε μια ΄΄Παλαιστινιοποίηση” της. Η μουσική συνοδεύει το λόγο τους δεν πηγάζει τόσο από τη δυτική μουσική αλλά αναφέρεται ξεκάθαρα στην τοπική και στην Αραβική παράδοση. Σιγά, σιγά τα beat συνυπάρχουν ή ακόμα και αντικαθίστανται από παραδοσιακά κρουστά με κυρίαρχο πάντα το τουμπερλέκι. Οι λούπες τους πλέον θα προκύπτουν από την επεξεργασία αραβικών μελωδιών, τόσο φωνητικής όσο και οργανικής μουσικής οι οποίες σε συνδυασμό με σύγχρονες τεχνικές ηλεκτρονικής μουσικής, και ήχους Ευρωπαϊκών οργάνων. Τα maqam των λαούτων, οι φωνητικοί αμανέδες, οι ισπανικής καταβολής κιθάρες, τα κάθε λογής πνευστά και οι δυνατές μπασογραμμές πατούν πάνω σε ζωη-

ρούς ανατολίτικους ρυθμούς και μπλέκονται όλα μαζί για να συνθέσουν τον γιορτινά πένθιμο ήχο της παλαιστινιακής HipHop.
Οι αισθητικοί κανόνες που έθεσαν οι D.A.M θα ακολουθηθούν σε μεγάλο βαθμό από τους επίγονους τους. Σε πλήρη αντίθεση με την εμπορικά κατευθυνόμενη WorldMusic που επιδόθηκε στην επιφανειακή και ισοπεδωτική συγχώνευση "εξωτικών" στοιχείων με δυτική pop, καλλιτέχνες όπως οι D.A.M προχώρησαν σε ένα δημιουργικό μουσικό και πολιτισμικό διάλογο ανατολής και δύσης. Η ποίηση τους συνδυάζει στιχουργικές τεχνικές της Αμερικάνικης HipHop, Αγγλική, Αραβική και Εβραίικη αργκό, αναφορές στα ποιήματα της AhlamMasteghameni και του Tupac, τα επαναστατικά κείμενα του Malcomx και του CheGuevara και φυσικά τα βιώματα των ιδίων. Στο ντοκιμαντέρ Slingshot HipHop ο Nafar το θέτει ως εξής: «Οι D.A.M είναι 30% HipHop» δείχνοντας τα cd του «30% λογοτεχνία» δείχνοντας την βιβλιοθήκη του «και 40% αυτό» δείχνοντας έξω από το παράθυρο του δωματίου του. (Slingshot HipHop,2008)

Τα επόμενα χρόνια το συγκρότημα θα επιδοθεί σε μια ακούραστη εκστρατεία προώθησης της HipHop στην Παλαιστινιακή νεολαία. Άρχισαν να δίνουν συστηματικά συναυλίες στη Λύδδα και συμμετέχουν ενεργά σε κοινοτικά εγχειρήματα όπως το CampReturn, που είχαν ως στόχο να αποτρέψουν τα παιδιά του γκέτο να μπλέξουν μα τα ναρκωτικά. Θεωρούσαν πως η HipHop σε συνδυασμό με την ανάκτηση της Παλαιστινιακής τους ταυτότητας θα μπορούσε να δώσει στόχους και κίνητρα στα παιδιά ώστε να μην ενταχθούν στις συμμορίες. Σύντομα στην Λύδδα έκαναν την εμφάνιση τους νέοι καλλιτέχνες όπως οι We733 και η Sabrinada Witch. Την ίδια εποχή ο Mahmud-Shalabi και το συγκρότημα του MWR από τη πόλη Άκκα θα ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους D.A.M . Μαζί θα αρχίσουν να προωθούν τη HipHop στην δυτική όχθη, διοργανώνοντάς συναυλίες σε δημοτικά θέατρα, πολιτισμικά κέντρα και σε προσφυγικούς καταβολισμούς. Οι περιοδείες αυτές δεν ήταν εύκολη υπόθεση καθώς ο Ισραηλινός νόμος απαγορεύει τις ελεύθερες μετακινήσεις μεταξύ Ισραήλ και κατεχόμενων περιοχών και οι δρόμοι είναι γεμάτοι από checkpoints και περιπολίες.
Οι καλλιτέχνες περιγράφουν τα εξαντλητικά ταξίδια που έκαναν για να φτάσουν σε περιοχές όπως η Ραμάλα ή η Βηθλεέμ καθώς ήταν

αναγκασμένοι να ακολουθούν παράδρομους ώστε να αποφύγουν τη σύλληψη που θα οδηγούσε σε πολύμηνη
φυλάκιση.(McDonald,2013)

Η κοινότητα των Παλαιστινίων στη Δυτική όχθη αρχικά τους αντιμετώπισε με επιφύλαξη ενώ ένα μεγάλο κομμάτι των εκεί μουσικών τους έβλεπαν σχεδόν εχθρικά. Οι πρακτικές και η στιλιστικές καταβολές της μουσικής κουλτούρας που έφερναν μαζί τους ό-πως το brakedancing, τα φαρδιά ρούχα, τα καπέλα και οι φανέλες ομάδων μπάσκετ που φορούσαν αποτελούσαν στα μάτια πολλών σύμβολά του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού εξ ου και ήταν για αυτούς μισητά. Οι D.A.M και οι M.W.R για να γίνουν αποδεκτοί έπρεπε συνεχώς να παρέχουν πειστήρια για την ‘’Παλαιστινικότητα” τους . Ο DavidA. MacDonald στο έργο του MyvoiceismyWeaponπαρέχει μια εκτενέστατη περιγραφή των μεθόδων που επιστράτευσαν οι καλλιτέχνες για να προσεγγίσουν την νεολαία των κατεχόμενων. Με τη χρήση μη λεκτικών συμβόλων, όπως η επίδειξη της ταυτότητας

που έφεραν ως Ισραηλόπαλαιστίνιοι συνδυάζοντας τα δυτικά τους ρούχα με παραδοσιακές keffiyeh,με άμεσες και έμμεσες αναφορές σε παλαιστινιακή ποίηση και τραγούδια, και φυσικά μέσω των φορτισμένων πολιτικά στοίχων τους κατάφεραν να πείσουν την νέα γενιά παλαιστινίων που ένιωθε την μουσική της πρώτης Ιντιφάντα παλαιά και ξεπερασμένη πως η HipHop μπορεί να αποτελέσει το soundtrack της δικής τους εξέγερ-

σης.

Η σημαντικότερη ίσως συμβολή των ράπερς της Λύδδας και της Άκκα στην γένεση του είδους στην Παλαιστίνη ήταν η συνεπής και επίμονη στήριξη και προώθηση κάθε νέου καλλιτέχνη. Όλη η πρώτη γενιά της παλαιστινιακής HipHop προέκυψε και αναδείχθηκε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο μέσα από τη σταυροφορία αυτών των ράπερς. Ακόμα και οι ράπερς στην λωρίδα της γάζας όπως τα μέλη των P.R35 , MohammedAl-Farra, MoatazAl-Hewaihy και Kana'an που για χρόνια δεν μπορούσαν να έρθουν σε φυσική επαφή με τους D.A.M και τις υπόλοιπες μπάντες επηρεάστηκαν καθοριστικά από τα τραγούδια τους και όταν άρχισαν να γράφουν τα δικά τους τα έστειλαν ηλεκτρονικά σε αυτούς. (Lovatt 2009)….ο MahmoodAl-Farra έπεσε θύμα συστηματικού εκφοβισμού από μέλη της Χαμάς που με την χρήση βίας επιδίωκαν να τον κάνουν να σταματήσει να παράγει hiphop καθώς θεωρούσαν πως η μουσική αυτή είναι ξένη και προσβλητική προς το Ισλάμ. Κατά την διάρκεια συναυλίας φονταμενταλιστές επιτέθηκαν στο συγκρότημα του, P.R και τους ξυλοκόπησαν επί σκηνής. Η αντιμετώπιση αυτή σε συνδυασμό με τις αντίξοες συνθήκες διαβίωσης και την έλλειψη ευκαιριών να ακολουθήσει μουσική καριέρα τον οδήγησε να δραπετεύσει από στην μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή του κόσμου και να μεταναστεύσει στις ΗΠΑ όπου και ενώθηκε με την Παλαιστινιακή HipHop σκήνη της διασποράς. (Lovatt,2009)

HipHop και Θηλυκότητες

Το πρώτο γυναικείο Παλαιστινιακό HipHop συγκρότημα δεν άργησε να κάνει την εμφάνιση του, και μόλις το 2001 η SafaHathoot και η NahwaAbedAlal δημιούργησαν τις Arapeyat. Με την βοήθεια των D.A.M και των M.W.R και την μεγάλη προβολή που έφερε σε όλους τους το ντοκιμαντέρ slingshothiphop το 2008 ξεκίνησαν μια δυναμική καριέρα που διαρκεί μέχρι της μέρες μας. Επίσης από τις πρώτες γυναίκες ράπερ στην Παλαιστίνη και ξαδέρφη του MahmoudJrere είναι η AbeerAlzinaty γνωστή επίσης και ως SabrinadaWitch. Παρότι ενεπλάκη από πολύ νωρίς στην νεοσύστατη hiphop σκηνή και συνεργάστηκε με τους D.A.M στο δίσκο Welivehere που γνώρισε μεγάλη επιτυχία οι σεξιστικές αντίληψής της οικογένειας της έμπαιναν για χρόνια εμπόδιο στην καριέρα της. (Lovatt 2009)
Οι στενόμυαλες αντίληψής του Ισλάμ για την θέση της γυναίκας οδήγησε τα ξαδέρφια της ακόμα και να απειλήσουν την ίδια αλλά

και τα μέλη των D.A.M πως αν εμφανιζόταν μαζί τους επί σκηνής, σε προγραμματισμένη συναυλία στην τηλεόραση, θα τους σκοτώσουν για να υπερασπιστούν την τιμή της οικογενείας. Μετά από χρόνια αγώνα κατάφερε τελικά να απεγκλωβιστεί από τα ασφυκτικά οικογενειακά πλαίσια και να κυνηγήσει τα όνειρα της ως μουσικός. Πρόσφατα δημιούργησε την δικιά της. Οι θηλυκότητες της HipHop σε αντίθεση με τους άνδρες συναδέλφους τους, πέρα από την Ισραηλινή κατοχή και καταπίεση που υφίστανται έχουν να αναμετρηθούν και με την πατριαρχία της ίδιας τους της κοινότητας. Τα πολλαπλά επίπεδα καταπίεσης που βιώνουν ως φτωχές, παλαιστίνιες γυναίκες αποτελούν βασικό θεματικό άξονα της στιχουργίας τους (SlingshotHipHop,2008).

Από το 2015 οι D.A.M άρχισαν να συνεργάζονται με την ανερχόμενη τραγουδίστρια και ηθοποιό MaysaDaw ή οποία μετά από την αποχώρηση του MahmoudJrere το 2019 βρίσκεται ως μόνιμο μέλος στις τάξεις της μπάντας. Στο δίσκο StreatPoetrytou 2017, όπου και συνεργάστηκαν για πρώτη φορά βρίσκεται το Whoareyou? που αποτελεί μια συνολική και ριζοσπαστική αμφισβήτηση των έκφυλων σχέσεων στην μέση ανατολή. Το ρεφρέν εστιάζει στα διπλά στάνταρτ που επικρατούν και στις

παράλογες απαιτήσεις που επιβάλλονται στις γυναίκες. «Είμαι η ανύπαντρη, η στείρα και η διαζευγμένη. Είμαι η ‘’καλύτερα να ζει με έναν άντρα παρά μόνη της”. Είμαι τα πιάτα, το σιδέρωμα, είμαι τα πάντα και είμαι τίποτα αλλά θύμισε μου εσύ ποιος είσαι; Είμαι το γυναικείο κουτσομπολιό, είμαι αυτή που δεν μπορεί να γεννήσει αγόρια, είμαι η δυνατή, είμαι 100 άνδρες. Είμαι η τιμή, είμαι η ντροπή, είμαι τα πάντα και είμαι τίποτα αλλά θύμισε μου εσύ ποιος είσαι; Στο μουσικό βίντεο που συνόδευσε το κομμάτι τα μέλη της μπάντας διακωμωδούν τους έμφυτους ρόλους με το να φαίνεται η Maysa να τραγουδά τα μέρη των υπολοίπων και τούμπλαλιν ενώ βασικό αφηγηματικό εργαλείο του βίντεο αποτελεί ένα καλάθι με πλυμένα ρούχα.
Οι προκαταλήψεις του τόπου, που απορρέουν σε μεγάλο βαθμό από την θρησκευτικό φονταμενταλισμό δεν άφησαν ανεπηρέαστους και τους άνδρες ράπερ της Λωρίδας της Γάζας. Ο ράπερ Sompol απήχθη υπό την απειλή όπλου κατά την διάρκεια συναυλίας και προειδοποιήθηκε να σταματήσει να εισάγει αντί-Ισλαμικά δυτικά πρότυπα στην Γάζα.

Η Μουσική της Διασποράς
Παράλληλα με την δημιουργία της σκηνής στο Ισραήλ και τις κατεχόμενες περιοχές από τις αρχές του 2000 άρχισαν να κάνουν την εμφάνιση τους στις ΗΠΑ και στην Αγγλία και σε άλλες χώρες ράπερς με Αραβική ή/και Παλαιστινιακή καταγωγή. Το ρεύμα αποτέλεσε ένα αντίλογο για την κατάσταση στη μέση ανατολή σε μια περίοδο που επικρατούσε το δόγμα του ‘’πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία” και η ισλαμοφοβία . Οι ThePhilistines, TheN.O.M.A.D.S και ο IronSheik συγκαταλέγονται στους πρώτους καλλιτέχνες του είδους που έθεσαν τα θεμέλια της Παλαιστινιακής HipHop της διασποράς . Σύντομα ακολούθησαν πλήθος καλλιτεχνών με διασημότερη ίσως τη ράπερ ShadiaMansour από την Αγγλία η οποία κατά την διάρκεια της πορείας της έχει συνεργαστεί με κορυφαίους καλλιτέχνες του χώρου όπως οM1 των DeadPrez, ο Lowkey, οι Logic και η AnaTijoux.

Γκρεμίζοντας τα σύνορα με λέξεις
“Δισεκατομμύρια δολάρια
ξοδεύονται για να μας
κρατούν χωρισμένους
Το «Ποιος είναι ο τρομοκράτης;»
μας κόστισε μόλις λίγες δεκάρες
και το τραγουδούν στη Λύδδα, στη
Δαμασκό και στη Ein Al Hilwe”
....

κυναγχη

Το αφεντικο μου λεει
Ότι μονο τα σκυλια εχουν αφεντικα
Εγω από την άλλη δεν ξερω τι ρατσα ειμαι
Ειμαι αραγε σαλονατος και εμβολιασμενος
Ισως και στειρωμενος;
Ή μεχουν παρατημενο και μπορω
λιγο ναλωνιζω
κοπροσκυλιαζω και στην αλανα να
τα λεμε με τα φιλαρακια
Οουπς λαθος, τωρα αλανες τιποτα
Και ολοι εξαφανισμενοι
Οσους δεν τους εφαγε ο μπογιας
Τους στειρωσανε
Τους εμβολιασανε
Λουρακια και αλυσιδες φουλ
Για το καλο μας πειθηνιοι και μη
αναπαραγωγιμοι
Καποιοι εχουν και τσιπακια
Σιγουρα στο κινητο τους και
στην ταυτοτητα τελευταιως
Ολοι οι φιλανθρωποι φιλοζωοι
παντως όχι φιλοσοφοι
γιατι αυτοι οι τελευταιοι εχουν
πεθανει αφου θαψαν τον θεο τους
Εδώ και καιρο
Φροντισαν να μας εξαφανισουν
Ετσι σηκωνομαι στα πισω
μου ποδαρια
Και μου τρεχουν τα σαλια
Για ένα παλιο κοκκαλο
εκει να μασουλαω στο χαλακι

κουρτ

Εβρεθει στις μαθητικές σημειώσεις, εν δυστοπικό καιρό εγκλεισμού και ανθρωποφοβιας, εύρημα 2

Η στάχτη της σιωπής με ζοριζει όσο περνάει ο χρόνος
Τόσο γουργουρισμα , τόσες καμμένες ανθοδέσμες δεν φανταζομουν πως θα δω ποτέ στην ζωή μου
Είμαστε ξυπόλυτοι και περπατάμε κάτω απο δορυφόρους
Τα άστρα με έχασαν κάτω απο την ολογεμη ομορφιά τους
Τόσα συννεφάκια, τοσοι θόρυβοι, γιατί να μην αναπαυτουμε στην τελική;

-----——-------------------------------------

Εβρεθει στις μαθητικές σημειώσεις, εν δυστοπικό καιρό εγκλεισμού και ανθρωποφοβιας, εύρημα 4

Μια ορχήστρα απο εικόνες
απεικονίζει το βάθος της θάλασσας
με τόσες παλιές ερμηνείες και ψυχές
που παραμονευουν εκεί μέσα
Με το μυστήριο να επικρατεί πανω στον φόβο
και το σκοτάδι που πνίγεται στον αφρό των ωκεανών

Χαθήκαμε ξανά,
εσύ τόσο μαχητική και εγω πεσμένος στα στιβαρά μου πόδια
ουτε ίχνος σεβασμού και ανάγκη αυτοτέλειας

συντρίμμια από πεσμένες βιδες και κατσαροληκα
κατάφερα να κάνω τον εαυτό μου για να αποφύγω τα ζοκγλερικα

Με εναν μόνιμο πόνο στον στομάχι και με συνεχώς λυγισμένη τη μέση
Και εσύ τόσο ξένη να με χαϊδεύουν τα μάτια σου αφού ακόμη με θυμάσαι

Εφιάλτης

Αφιερωμένο στην Άννα Παπ.

-----— —-------------------------------------

"Στην γωνία της ζωής

Πάντα θαύμαζα από την γωνιά της ζωής
Αυτούς που αντί να έρχονταν στα μέτρα του κόσμου
Προσπαθούσαν να φέρουν τον κόσμο στα δικά τους.
Πάντα κοιτούσα από όπου και να ήμουν με την άκρη του ματιού μου
Αυτούς που στο άδικο κόντρα πήγαιναν
Χωρίς να τους αφορά πόσο ισχυρό ήταν το άδικο αυτό απέναντι τους,
Όποιες και αν ήταν οι συνέπειες δεν τους ένοιαζε.
Πάντα σεβόμουν όσους διωκόμενοι από την εξουσία
Γδαρμένοι από το μακρύ της χέρι ,κατατρεγμένοι από τους αυλικούς της
Ύψωναν την φωνή τους ιδέες νέες υποστηρίζοντας
Εντελώς διαφορετικές από το υπάρχον.
Πάντα σιωπηλά θα συμφωνώ με τον νέο
που στο κέντρο κατεβαίνει και με την γροθιά του υψωμένη
συνθήματα φωνάζει ,τα όνειρα του υπερασπιζόμενος .
Την γυναίκα που τον ρόλο που Άλλοι της όρισαν απαρνιέται
Βγάζει την μαντίλα που στο κεφάλι της φόρεσαν
Βγαίνει από το σπίτι που με το ζόρι την έκλεισαν
Και ορίζει την ζωή της αυτόνομη .
Τον εργάτη που αρνείται να δουλέψει σε κάτεργο
Ακόμα και αν αυτό έχει κλιματισμό και γραφείο
Και που σε καλέσματα απεργίας μετέχει, διεκδικώντας
Να ορίζει την ζωή του αυτός και κανείς Άλλος.
Από το θεωρείο της ζωής χειροκροτώ τον καλλιτέχνη ,
Που το έργο του ανήκει στους πολλούς και στον εαυτό του
Και δεν υπάρχει για την διασκέδαση Άλλου
Προβάλλοντας τις δικές του αξίες και ιδανικά
Ξένα που είναι από τον ίδιο.
Θαυμάζω όσους κόβουν τις αλυσίδες τους γενικός.
Είτε τις πριονίζουν σιγά σιγά ,είτε τις σπάνε αποφασιστικά
Όσους δεν χωράνε σε στενά πλαίσια παρωχημένων ιδεών
Και την σκέψη τους έχουν απελευθερωμένη και αφιερωμένη
στην υπηρεσία του ανθρώπου,
κανενός Άλλου.
Όσο για εμένα, στην άκρη του κόσμου είμαι
Εξεγερμένος μέσω πληκτρολογίου και μελάνης

Λέω πως ψάχνω την σωστή αφορμή, μα στην πραγματικότητα αυτό που ψάχνω
Είναι το κουράγιο μου.
Να βγω στους δρόμους ,τους προαναφερθέντες να συναντήσω
Να επαναστατήσω μαζί τους
Και από την γωνία της ζωής
Να βρεθώ στο κέντρο της."

Λευτέρης Μαύρος

Σ ε αναζητάω μέσα στους βρόμικους διαδρόμους της σχολής
Στους καταρράκτες πλήξης, στα κάτεργα, στις λυμουζινες,
Στα σοκάκια που κρύβουν τα βιβλία
Κάτω απο την σόλα των παπουτσιών
Στα σκατα που κρύβουν τα κράνη και τα εμβλήματα των καθαρμάτων,
τις λευκές μηχανές της νύχτας, της ρουφιανιας.
Στα ροζ τριαντάφυλλα των Αρίων, στα ποδοπατημενα πέταλα, απο τις πορείες
στην Πατησίων. Όλη η Πατησίων πάνω κάτω και ξανά και ξανά.
Σε ψάχνω στις χρυσές λοριδες ζωής που προσφέρει το γραφειοκρατικό
τραπεζάκι της παράταξης σου.
Σε αυτήν την καταστροφή που μου τρύπα τον εγκέφαλο, με το
δρεπάνοκατσαβίδο της εργολαβίας.
Εκεί που μαζί τους, μας γδαρατε την σάρκα και γράφουμε ανορθογραφα
πλέον, μπας και κυλήσει μια γουλια ελιτσας μέσα στα μάτια μας
και ξυπνήσω δίπλα σου.
Στο φαντασιακό δωμάτιο κάπου επι της Νοταρά. Με να ουρλιάζουν
αλλοδαποί, απο την φλόγα που λαμπαδιασε το διαμέρισμα .
Μες στην καταιγίδα της ησυχίας.

Όλη η Πατησίων πάνω κάτω και ξανά και ξανά και ξανά

Στα αφιερώματα των ραδιοφώνων
Μέσα στις εξόδους μας για ποτό που δεν έγιναν ποτέ
Στην άνοιξη των χιλίων σου
Στο φουλαρι που έχεις δεμένο σαν φλορος γύρω απο τον θηλυκό λαιμό σου.

Μα γιατί ρε Χρύσα, γιατί ; να με αναγνώρισες στην ξενάγηση
Αν δεν έχεις όρεξη, και δεν νοσουμε και οι δυο από μαύρη εξάρτηση
Μα γιατί να είναι μπλε ο ουρανός;
και τα παιδιά να μην τα φέρνει ο Πελαργός ;
Μα γιατί Χρύσα να μην με πας
Τουσου γαμωτο που είσαι στην ΠΑΣΠ

Και δεν πα να έχουμε μεγάλη διαφορά στα χρόνια
Και όταν μπήκες στην σχολή εγώ να διάβαζα Στάλιν ακόμα
Είναι πισματαρης και άτακτος ο καιρός
Σιγά μη με κερδίσει ξανά ο χρόνος.

Για την Χρύσα Ρ. απο την ΠΑΣΠ ΑΣΣΟΕ

Εβρεθει στις μαθητικές σημειώσεις, εν δυστοπικό καιρό εγκλεισμού και ανθρωποφοβιας, εύρημα 1

Ανυποταξία, τρυμενες κειμολιες να σκαλίζουν τα ονόματα μας
και εμεις• μια χούφτα άνθρωποι με ζωγραφιές τις πληγές μας, να κυματιζουμε
στα όνειρα μας

Οι ηλιαχτίδες του ήλιου γίνονται πιο φωτεινές και κεγαιτε το πρωσοπο μας
και ψάχνουμε λιγοι δροσιά, εχοντας τις σκιές των φιλων μας για να
κατηκήσουμε στις φωλιές μας

Το φως μας καίει και κρυβόμαστε, την νύχτα ομως θρυνουμε
Κλεισμένοι ολοι δουλεύουμε
και διαμαρτύρονται για το ζηλευτό της μητριάς το χάδι
Η ζωη υπέρλαμπρη•

Καναπεδες σκησμενοι βαμενοι με της ντεμπελιας το αίμα
Οι αντικοινωνική δραση τους καλύπτετε απο το γυαλιστερό του βλεμα
Και οταν τα όνειρα μας πραγματοποιηθούν
Η ζήλεια τους θα είναι αυτο που θα σφάζουμε για χρόνια, χρόνια και γενιές
ανθρώπων ολόκληρες

Φωτα ανοιχτα, κεριά σβησμένα
το ποτήρι μου ειναι γεμάτο βλενα
η στάχτη σπαει την σιωπή μας
και ο βηχας δέρνει την φωνή μας
Το σπίτι ολο μικρενει και μικρενει
Ενω το φως του φεγγαριού το στολίζει με νυφαδες, οψη μαγεμένη
Η πνοή μας αργοπεθαίνει και νηστεύει

Μες καρπούς αυτής της γης, βρίσκεται ο θησαυρός της σιωπής
η ζωη ξενη και μεταξένια
σβούρα μαλια, μεταξένια
Θυμομενοι διώχνουν ο ενας τον άλλον
Και ψάχνουν μια φωνη
Απο την βουη, των πέτρινων αγαλμάτων

Εφιάλτης

Ο Παπαγάλος

Εγώ λοιπόν, μια χαρά τα περνούσα και τότε στο μεγάλο μου το σπίτι παρέα με τον μπαμπά και όλες τις κοπέλες. Το σπίτι είχε πάντα πέραση. Ερχόντουσαν πολύ πελάτες και περίμεναν στο σαλόνι μέχρι ο μπαμπάς να φέρει τις κοπέλες. Μετά εκείνοι διάλεγαν μια κοπέλα και μαζί πηγαίνανε στα δωμάτια. Εγώ φτερούγιζα παντού κι έμπαινα και μέσα στα δωμάτια γιατί οι πόρτες είχαν από πάνω κενό και χωρούσα. Έχουν δει τα μάτια μου πολλά, όλους τους συνδυασμούς και τις στάσεις. Τα λόγια τα πονηρά, όλα τα είχα ακούσει και φυσικά κάποια τα ήξερα απέξω και τα ξανάλεγα. Πολλές φορές καθώς στεκόμουν και έβλεπα το αιώνια επαναλαμβανόμενο θέαμα ξεφώνιζα « αααΑαχχ » ή «πάρτο, πάρτο σου λέω» ή «πενήντα ευρώ». Όλα τα κορίτσια με συμπαθούσανεκαι με ταΐζανε τους πιο νόστιμους σπόρους της αγοράς. Όπως και να έχει, μια μέρα που φύσαγε δυνατά, ο αέρας πήρε ένα παραθυρόφυλλο και το γκρέμισε. Δεν πρόλαβε να πέσει κάτω το παραθυρόφυλλο, ο μπαμπάς με κοίταξε έντρομος κι έτρεξε να με αρπάξει μην του φύγω έξω από το σπίτι. Με έβαλε μέσα σε ένα κλουβί, αλλά επειδή εγώ μέσα σε κλουβί δεν κάθομαι χωρίς να ξεφωνίζω όλη μέρα με πήρε και με πήγε σε ένα άλλο σπίτι ενός κυρίου. Ο κύριος αυτός, σαφώς δεν με ήθελε στην αρχή αλλά ο μπαμπάς μου του είπε δέκα μέρες διακόσια ευρώ κι εκείνος με βαριά καρδιά με έβαλε μέσα.

Άρχισα λοιπόν να φτερουγίζω στο ξένο σπίτι που ήταν αρκετά μικρό και μέσα του ήμασταν εγώ , αυτός και μια κοπέλα. Έπιασα μια θέση στο δωμάτιο τους πάνω σε μια βιβλιοθήκη και τους χάζεψα, με χάζεψαν και αυτοί και μου έδωσαν μερικούς σπόρους. Αυτός ο τύπος λοιπόν την είχε την κοπέλα αγκαλιά όλη μέρα αλλά λεφτά δεν της είχε δώσει καθόλου κι εγώ σκέφτηκα πως την ξεγέλασε ή την έχει πάρει με το ζόρι ή τέλος πάντων το κορίτσι δεν ξέρει από αυτά και είπα να βάλω τα πράγματα στην θέση τους οπότε άρχισα να φωνάζω «πενήντα ευρώ, πενήντα ευρώ». Αυτός δεν φιλοτιμήθηκε τίποτα να δώσει παρά μόνο λίγους περισσότερους σπόρους σε μένα για να σταματήσω να φωνάζω κι εγώ σταμάτησα αλλά υπήρχαν πράγματα που με προβληματίζανε.

Κατά το βράδυ, πάνω που αναρωτιόμουνα γιατί αργούσε τόσο,

αυτοί άρχισαν να χαϊδεύονται και τα λοιπά. Μόλις ξεκίνησε δεν το πίστευα, ήταν ότι πιο βαρετό έχω δει ποτέ, και έχω δει πολλά. Εκείνοι βέβαια έδειχναν να περνάνε καλά αλλά εγώ ήμουν έτοιμος να κοιμηθώ οπότε για να διασκεδάσω λίγο τα πνεύματα άρχισα: « Σ’ αρέσει; Σ’ αρέσει; » και « Πάρτο, πάρτο ». Τότε οι δυο τους σταμάτησαν και με κοίταξαν σαστισμένοι.
Η κοπέλα είχε κουκουλωθεί μέχρι την μύτη και με κοίταζε με κάτι μάτια έντρομα.
Εγώ λοιπόν χαζός δεν είμαι και κατάλαβα πως αυτό δεν πήγε πολύ καλά και φοβήθηκα επίσης μην μείνω άστεγος νυχτιάτικα και είπα να σωπάσω. Αυτοί μίλησαν λίγο μεταξύ τους, ψιθυριστά πια, και λίγο μετά έπεσαν για ύπνο.

Το πρωί καθώς ξύπνησα πιασμένος από τον ύπνο στην άβολη βιβλιοθήκη τα απρόοπτα συνεχίστηκαν. Καταρχάς αυτός δεν είχε φύγει και ήταν ακόμη εκεί, δίπλα στην κοπέλα, κι ας μην της έχει δώσει φράγκο. Έπειτα είχε ανοίξει ένα βιβλίο, όχι σαν εκείνα που έχουν εικόνες μέσα, αλλά ένα που είχε κάτι λόγια γραμμένα πάνω του και διάβασε δυνατά: « Ω πευκώνα μου, εσύ, απέραντε, φλοίσβε των παρόχθιων κυμάτων… »(1). Τέτοια λόγια δεν είχα ακούσει ποτέ ξανά και έμεινα με το ράμφος ανοιχτό, μετά ξεφύλλισε και διάβασε ένα ακόμη, « Σκύβω εκεί κάθε βράδυ και αμολάω τα παραπονεμένα δίχτυα μου στα ωκεάνια μάτια σου»(2). Η κοπέλα τον κοίταζε μαγεμένη σχεδόν κι εγώ δηλαδή δεν πήγαινα πίσω γιατί όλα αυτά καθόντουσαν κάπως ωραία μέσα μου, σαν ένα εσωτερικό χάδι, που δεν έχει και πολύ νόημα αλλά έτσι ένιωθα και καθόμουν ασάλευτος στην βιβλιοθήκη μέχρι να τελειώσει.

Μέχρι το βράδυ εγώ σκεφτόμουν ακόμη αυτά που άκουσα, εκείνα τα πρωινά λόγια κι όταν

αυτοί ξεκίνησαν τις γλύκες δεν έβγαλα μιλιά αλλά κάτι μέσα μου με έτρωγε, είχα μια ανησυχία, τους άφησα όμως ανενόχλητους για καλό και για κακό. Όταν τελείωσαν όμως θεώρησα πως ήταν η κατάλληλη στιγμή και ξεκίνησα: « Ω πευκώνα μου, εσύ, απέραντε, φλοίσβε …» κι αυτοί γύρισαν προς το μέρος μου αργά τώρα και με προσοχή λες και παρακολουθούσαν ένα θαύμα κρυφά και μόλις τελείωσα το ένα άρχισα το άλλο: « Σκύβω εκεί κάθε βράδυ και αμολάω τα παραπονεμένα δίχτυα μου…». Οι δυο τους είχαν ανάψει τσιγάρο και με ακούγανε δίχως να βγάλουνε άχνα και πολύ το ευχαριστήθηκα που τελικά ικανοποίησα τους οικοδεσπότες μου που με τάισαν σπόρους ξανά, κι ας μην ήταν η ώρα ακόμη.
Το άλλο πρωί, λίγο πιο συνηθισμένος στην βιβλιοθήκη πια, ξύπνησα υπό τον ήχο της φωνής του κυρίου ξανά:«Άσε με να αναπνεύσω, ώρα πολύ, πολύ το μύρο των μαλλιών σου…»(3) και το βράδυ εγώ τα θυμόμουνα τα λόγια και τους τα είπα ενώ αυτοί φαίνεται να το εκτιμούσαν ιδιαίτερα γιατί πίνανε και καπνίζανε σαν τρελοί όλη αυτήν την ώρα και ακούγανε με προσήλωση. Συνεχίστηκε έτσι η ρουτίνα της διαμονής μου στο μικρό αυτό δωμάτιο και δεν το κατάλαβα πως περάσανε οι μέρες μέχρι που ήρθε και με πήρε ο μπαμπάς μου πίσω.
Στο σπίτι το παράθυρο είχε αλλαχτεί και μπορούσα να κυκλοφορώ όπως πρώτα. Έφερα έτσι μερικούς γύρους στο σαλόνι και οι κοπέλες μου χαμογελάσανε περιπαιχτικά και ο μπαμπάς μου με καμάρωνε έτσι όπως πέταγα πέρα δώθε.
Μετά μπουκάρισα σε ένα δωμάτιο. Αυτός κι αυτή είχαν έναν πολύ καλό ρυθμό, εκείνος έσπρωχνε δυναμικά κι αυτή τον τραβούσε σαν μαγνήτης, μάντεψα πως κόντευαν προς το τέλος και είπα να βάλω το κερασάκι στην τούρτα: «Σε πείσμα της αδιαφορίας σου, η ομορφιά σου σκορπάει γενναιόδωρα το θαύμα της στον χρόνο…»(4).
Αυτόν τα λόγια τον χτύπησαν σαν βέλος στην πλάτη και σιγά σιγά έχανε ρυθμό μέχρι που σταμάτησε τελείως. Η κοπέλα με κοίταξε άγρια και τον ρώτησε αν είναι καλά, εκείνος την ρώτησε από που ήρθε αυτή η φωνή κι εκείνη είπε μην ανησυχείς ένα βρωμοπούλι είναι και μου πέταξε μια παντόφλα. Έτσι πέταξα για ένα άλλο δωμάτιο και βρήκα μια κοπέλα που ντυνόταν και ήταν έτοιμη να βαφτεί. Αυτή σκέφτηκα ίσως να εκτιμήσει. «Σήμερα θα ’θελα τα δάχτυλά σου ιστορίες να γράφουν στα μαλλιά μου…»(5)και συνέ-

χισα κι εκείνη με κοίταζε με το στόμα ανοιχτό. Όταν τελείωσα το στόμα της παρέμεινε ανοιχτό, αχόρταγο, λες και περίμενε κι άλλα λόγια. Εν τέλη έκλεισε το στόμα μονάχα για να κλάψει, ήταν ένα κλάμα με φρύδια ζαρωμένα και απρόβλεπτους λυγμούς. Όταν σταμάτησε να κλαίει πήρε τηλέφωνο και είπε αγάπη μου εγώ είμαι, εγώ μόνο εσένα θέλω και τίποτε άλλο, τα παρατάω όλα φως μου κι έρχομαι να σε βρω και έφυγε τρέχοντας από το σπίτι. Εγώ όλα αυτά δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν για καλό ή για κακό οπότε συνέχισα πηγαίνοντας και σε άλλο δωμάτιο λέγοντας κι άλλα υπέροχα λόγια, τότε ένας κύριος έτσι όπως είχε κατεβάσει το φερμουάρ του το ξανανέβασε μεμιάς και οπισθοχώρησε, παραμιλούσε πως όχι, δεν μπορώ να το κάνω αυτό στο Χριστινάκι μου, όχι πια, μετά από τόσα χρόνια αφοσίωσης, αφού αυτήν αγαπάω, αυτή είναι μόνο, αυτή ήταν πάντα φώναζε μέχρι που έφυγε κι αυτός από το σπίτι.

Αυτό το συνέχισα για κάποιες μέρες μέχρι που στο σπίτι δε πάταγε πια άνθρωπος και μόνομερικά κορίτσια είχαν μείνει να χαζεύουν αμήχανα το ταβάνι ή τον ουρανό. Αναπόφευκτα λοιπόν βρέθηκα κι εγώ να κοιτάζομαι με τον μπαμπά αφού δεν είχαμε τι άλλο να κάνουμε. Εκείνος βέβαια ήταν φανερά δυστυχισμένος και θεώρησα πως θα πρέπει να του φτιάξω το κέφι, κι έτσι είπα: «Θα ήθελα να ήμασταν αγαπημένη μου , άσπρα πουλιά επάνω στον αφρό της θάλασσας…»(6) τότε αυτός άρχισε να με κυνηγάει σε όλο το σπίτι φωνάζοντας μαλακισμένο θα σε γαμήσω, μαλακισμένο θα σε γαμήσω και έτσι κάπως κατάλαβα πως πρέπει να αλλάξω ρεπερτόριο και είπα «πενήντα ευρώ, πενήντα ευρώ». Δεν έλεγε να με συγχωρήσει όμως και έπειτα από ένα μεγάλο κυνηγητό με έχωσε μέσα στο κλουβί και για καλή μου τύχη με γύρισε πίσω στον κύριο και την κυρία με το μικρό δωμάτιο και την βιβλιοθήκη.Από τότε ζω την ζωή όπως θα έπρεπε να την ζει κάθε πλάσμα στον κόσμο. Το πρωί μου απαγγέλουν ποίηση, το βράδυ απαγγέλω εγώ και στο ενδιάμεσο τρώω και κοιμάμαι.

(1) & (2) Πάμπλο Νερούδα
(3) Σαρλ Μπωντλαίρ
(4) Χόρχε Λούις Μπόρχες
(5) Τζοκόντα Μπέλι
(6) Ουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς

Μ.Χ.
Σεπτέμβριος 2022

ΣΜΟΚΙΝ ΚΑΙ ΝΟΤ ΣΜΟΚΙΝΓΚ

Του Γιάννη Ραμόν

Το 1985 η φαρμακοβιομηχανίαBayerπαρουσίασε το νέο της σούπερ παυσίπονο με το όνομα: Ηρωίνη(Heroin) το οποίο διαφήμιζε και προωθούσε ανά την Ευρώπη.
Περάσαν αρκετά χρόνια μέχρι να βεβαιωθούν οι συνέπειες της χρήσης του νέου προιόντος.
Τις δεκαετίες 1950 και 60 τα Ελληνικά τσιγάρα διαφιμιζόταν σαν ανώτερα των Ευρωπαικών και τελείως αβλαβή για την υγεία.
Γιατί λοιπόν τα κράτη διεθνώς έχουν επιδοθεί μετά μανίας σε αντικαπνιστικούς νόμους σε σημείο παραλογισμού?
Γιατί δεν θέλουν να κερδίζουν οι καπνοβιομήχανοι και το κράτος να εισπράτει φόρους?
Μια απάντηση είναι η εξής: Το κάπνισμα βλάπτει την υγεία και ως εκ τούτου οι κυβερνήσεις προστατεύουν τον πολίτη απο αυτό.
Εύλογα γεννιέται η απορεία γιατί δεν γίνεται ολική απαγόρευση των καπνικών προιόντων αντίστοιχα με αυτή που ισχύει για τα ναρκωτικά?
Η απάντηση βρίσκεται στην μετεξέλιξη του καπιταλιστικού συστήματος
που σαν χαμαιλέοντας αλάζει χρώματα αλλά και προσωπεία.
Ας δούμε τις χώρες με τα μεγαλύτερα ΑΕΠ στον κόσμο.Πρώτη είναι η ΗΠΑ, δεύτερη είναι η Κίνα και Τρίτη είναι η.......Blackrock(ναι αυτή που ενδιαφερόταν να αγοράσει το αεροδρόμιο του Ελληνικού).

Ο σύγχρονος καπιταλισμός είναι σε μεγάλο τμήμα του απρόσωπος, αποτελείται απο πολυεθνικές – κολλοσούς , χρηματοικονομικά funds

τα οποία ελέγχουν πλήθος θυγατρικών εταιριών και απαλάσονται κάθε φορολογίας.
Ελέγχουν κυριολεκτικά τον πλανήτη.Όλες οι ασφαλιστικές εταιρίες αποτελούν τμήματα και θυγατρικές των πολυεθνικών τεράτων.
Στην διάρκεια των ετών διαπίστωσαν ότι οι αποζημιώσεις που πληρώναν για ασθένειες σχετιζόμενες με το κάπνισμα είναι ασύμφορες και για αυτό πίεσαν τις κυβερνήσεις (με πρώτη αυτή των ΗΠΑ) να θεσπίσει απαγορευτικούς νόμους για το κάπνισμα.
Το ζητούμενο δηλαδή είναι για άλλη μια φορά το κέρδος και όχι η υγεία των πολιτών. Αυτό εξ άλλου αποδικνύεται και με την σταδιακή μείωση της δημόσιας – δωρεάν παροχής υγείας και την μετατόπισή της σε ιδιωτικούς φορείς. Όποιος δεν έχει χρήματα είναι περιτός για το κανιβαλλιστικό καπιταλιστικό σύστημα.
Εαν το κάπνισμα ήταν οικονομικά ωφέλιμο στον σύγχρονο καπιταλισμό είναι βέβαι ότι θα επιβαλόταν και .. στα παιδιά του νηπιαγωγείου!

ΠΕΦΥΣΙΩΜΕΝΟΣ

καλοκαιρι και καταρακτωδως βρεχει
ξεθαυω τα αδιαβροχα μου
πρεπει να ζησω χωρις ηλιο
πρεπει να στολισω ξανα τον χειμωνα
και υστερα ο καυσωνας ας λειωσει
τους καλοκαιρινους χιονανθρωπους
τοσο συντομη η ζωη τους
με κασκολ καπελο αλλα οχι τσιμπουκια
γιατι κανει κακο στην υγεια το καπνισμα ισως κανει περισσοτερο κακο ο καπνος
που βγαινει από τα καρβουνιασμενα βουνα, τις καμινάδες , τις εξατμισεις
(να ξερετε οτι εμπιστευτικά θα σας πω πολλούς τροπους να κοψετε αυτην την
βλαβερη συνηθεια αλλα αυτο θα γινει καπου αλλου οχι εδω οχι αυτη την στιγμη
οχι τωρα) ειμαι στα καλοκαιρινα μπανια του λαου
χειμερινος κολυμβητης
όμως αυτό δεν σημαινει ότι δεν εχω αδυναμιες
τεινω στον λυρισμο μπροστα
στην ωμοτητα των συναισθηματων
τον βιομηχανικο ρομαντισμο των θαλαμων αεριων
τις μαζικες εξοντωσεις με πυρηνικα ή χωρις
στα αδικα πρωινα που πορευομαι στην δουλεια
γεματη αααγχος αναμεσα σε αλλες
γεματες αγχος απειρως μακρια από μενα
και ας εφαπτονται τα χερια τα ποδια τα πλευρα οι γαμπες
τα κωλομεριαοιωμοι
στα τραμτα μετρο τα τραιναταμπουσια
τι κι αν οδηγουμε διπλα διπλα στη λεωφορο
αυτοί και αυτές και οι άλλοι και τα αλλ@ στο ιδιο καζανι μας βραζουν
οι πλουσιοι εκείνοι εκείνες εκείν@ αφού...

κουρτ

Στον ΣάρλΜπωντλαίρ

Οι μέρες είναι πληκτικές κι εμείς απλώς συμβάλλουμε στο εγχείρημα.
Απαισιόδοξες ενήλικες μάζες οστών τηλε-μεταφερόμαστε βραδέως
στους προορισμούς μας.
Τα παιδιά εκλείπουν από παντού, κι από μέσα μας (κυρίως).
Ο χρόνος κυλά με ανίατους ρυθμούς και οι δείκτες των ρολογιών
ονειρεύονται τη μέρα που δε θα είναι πια δέσμιοί του.
Ο ήλιος ξασπρίζει και τα πιο μελανά πρόσωπα, ντάλα μεσημέρι,
και λιώνει το εύθραυστο μέλλον.
Τα δάκρυα ρέουν καυτά στα μάγουλα, ωστόσο δε στεγνώνουν
– κάποια άγνωστη και κολασμένη δύναμη τα θέλει εκεί.

Για ένα δευτερόλεπτο το χάος κρέμεται από τα χείλη ενός
μικρού παιδιού.
Δεν είναι ελληνόπουλο οπότε δε το χαζεύουν με αγάπη
– ούτε καν το κοιτούν.
Γελάει, και το λεωφορείο γεμίζει με μπαλόνια που κολλάνε
στο ταβάνι, μπλε και πορτοκαλί.
Η ψυχή μου ζεσταίνεται από μια άγνωρη φωτιά, καθόλου ίδια με τον
ανυπόφορο καύσωνα των δρόμων.
Τα δάκρυα στεγνώνουν για λίγο.
Γελάει και αναδύονται από τα μάτια του λιβάδια
που έχω ανάγκη να διασχίσω.
Θέλω να βουτηχτώ μέσα στα πορφυρά άνθη
και να μην αντικρύζω πια τον θόλο της γης.
Τα παιδιά είναι το βάλσαμο μιας ανιαρής ζωής.
Και το γέλιο τους – ω! αυτό το μεθυστικό άκουσμα του μειδιάματος,
με κάνει να αισθάνομαι ένοχη που το εισπνέω.
Σε τούτο τον κόσμο πρέπει να κρατάμε τη μύτη μας κλειστή.

δαφνιό

Εχθρόσοφοι

Πτώματα επί πτωμάτων.

Για ένα βιβλίο διάτρητο.

Για ονόματα.

Η εικόνα πριν το παζλ

Φύση.

Τέχνη.

Άνθρωπος.

Τρία τα κομμάτια,

ή ένα;

Άνθρωπος σημαίνει ελευθερία.
Εξουσία, σκλαβιά και τυραννία
αμαυρώνουν το ποινικό μητρώο
που λέγεται ιστορία.
Είμαστε τα χρώματα,
τα άπειρα χρώματα
στον καμβά της φύσης.
Τα σχήματα,
μοναδικά σχήματα
στου κόσμου το καλειδοσκόπιο,
που θα αντικρίσεις.
Λαών σημαίες.

Και πλατωνικές ιδέες.
Ήχοι που χάνονται στο διάστημα.
Το χώμα που σήκωσε ανάστημα.
Θαύματα και μαγεία.
Ακανόνιστη πορεία.
Και ισορροπία.
Λεηλάτες κι ακροβάτες.
Και φλεγόμενες βάτες.
Αστραπές της ζωής είμαστε
που διαρκούν μια στιγμή.
Και του Μουνκ η κραυγή.
Δούρειοι ίπποι που φέρουν
στα σπλάχνα τους την καταστροφή.
Τα νερά του ποταμού του Ηράκλειτου
που συγκεντρώνονται και διασκορπίζονται,
που συναντιούνται κι αποχωρίζονται,
που πλησιάζουν κι απομακρύνονται.
Όλα γίνονται.
Είμαστε ονείρων κηνυγοί
και εικόνων συλλέκτες.
Και ευθυνών δραπέτες.
Φαντάσματα,
ανεξιχνίαστα πλάσματα.
Τρέφουμε ελπίδες.
Ναυαγοί σε σωτήριες σανίδες.
Γεμίζουμε διαρκώς πιθάρια δίχως πάτο.
Τα θέλουμε όλα στο πιάτο.
Μ' αυταπάτες κοιμόμαστε.
Κι όλα λάθος.
Χανόμαστε σε λαβυρίνθου βάθος.
Τις ατραπούς μας διαβαίνουμε μόνοι.
Ποιος κρατάει το τιμόνι;
Ποια κοινωνία;
Ποιος θεός;
Ένας ή κανείς;
Κανείς ή εμείς;

Παμέλα Τσάτση

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Νεκροφιλικό μονόπρακτο πάνω στο ζήτημα του ύπνου μιας πεταλούδας.

Πρόσωπα:

ΚΟΥΡΤ (Εκείνος που μιλούσε στους νεκρούς και στις πεταλούδες)
ΛΑΡΒΑ (προνύμφη)
ΚΥΡΙΟΣ (άτομο αγνώστου προελεύσεως και στοιχείων)
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ (ο ύπνος της πεταλούδας)
ΠΤΩΜΑ (πτώμα)

Τόπος:
Δωμάτιο 106

(Ο ΚΟΥΡΤ κάθεται σταυροπόδι καπνίζοντας πάνω σε μια φθαρμένη πολυθρόνα στη γωνία του δωματίου.Φανερά προβληματισμένος,κοιτά έξω από το παράθυρο.Δίπλα του,πάνω στο κομοδίνο,ένα τασάκι πνίγεται στις γόπες.Η ΛΑΡΒΑ,φορώντας ρούχα καμαριέρας,μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο.Με γρήγορες και ταυτόχρονα ακριβείς κινήσεις ξεκινά να στρώνει το κρεββάτι,χωρίς να την ταράζει η εικόνα του πτώματος.Το ΠΤΩΜΑ,διατηρώντας ένα ελαφρό μειδίαμα,αναπαύεται ήσυχα πάνω στο κρεββάτι.Ο ΚΥΡΙΟΣ, δεν υπάρχει στο χώρο.Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ κάθεται πίσω από τον ΚΟΥΡΤ,στο τοίχο.Μιλά μόνο σε εκείνον,χωρίς να τον κοιτάζει).

ΚΟΥΡΤ: στιλπνα σκουληκια τοσο ομορφα
θαυμαστη η παντελης ελλειψη πνευματος σε αυτα
ΛΑΡΒΑ: Υποχρέωσις μου Κύριε να σας στρώσω το καθαρό κρεββάτι!
Να αλλάξω τα λευκά,βαμβακερά σεντόνια.
Το γνωρίζατε Κύριε;Εγώ,με τα χιλιάδες πόδια και χέρια μου,έχω γνέψει η ίδια τούτο το βαμβάκι.
ΚΟΥΡΤ: θαυμαστη η ακουραστη θεληση τους να υποσκαπτουν το στερεο εδαφος...
ΛΑΡΒΑ: Κύριε,υποχρέωσις μου!
Το σώμα μου,στρώμα για να κοιμηθείτε.
Τρίχες και χώμα το δέρμα μου.
Τυλίγομαι να κι 'γω,αν επιθυμείτε,με τούτα τα καθαρά σεντόνια.
Θα σας είναι τόσο δυσάρεστη άλλωστε,η ιδρωμένη η σάρκα μου.
ΚΟΥΡΤ: ...καθαριζουν απ΄την σαπιλα τον κοσμο
ολο αυτο με αμειωτη κινητικοτηττα...
ΛΑΡΒΑ: Κινούμαι Κύριε.
Μυριάδες ανθρωπομορφικοί μυώνες στέκονται εμπρός σας.
Αεικίνητη ατελεύτητη,ασπόνδυλη μάζα τελεμένη.

ΚΟΥΡΤ: ...αδιακοπη εργασια...
ΛΑΡΒΑ: Εργάζομαι Κύριε.
Πάντα εργάζομαι.
Εδώ.Εκεί.Τώρα κι άλλοτε.
Εργάζομαι.
Στον ύπνο σας και στο ξύπνιο σας Κύριε.
Εδώ.
ΚΟΥΡΤ: αραγε κοιμουνται τα σκουληκια;
Ή ο υπνος ειναι δικαιωμα των πνευματικων οντων;
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Είμαι δικαίωμα εκείνων που δεν επιθυμούν να γευτούν τον κάματο των ονείρων.
ΛΑΡΒΑ: Εργάζομαι Κύριε.
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Είμαι δικαίωμα αναφαίρετο και συνταγματικό των κοπιωδώς διατηρούντων σκυμμένο το Βλέμμα.
ΛΑΡΒΑ: Εδώ.Τώρα.Εκεί κι άλλοτε.
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Είμαι δικαίωμα των αποποιούντων.
ΛΑΡΒΑ:Μυριάδες ανθρωπομορφικοί μυώνες στέκονται εμπρός σας.
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Εγώ είμαι ο ομφάλιος λώρος των τρομαγμένων δεσποζόμενων.
ΛΑΡΒΑ: Τρίχες και χώμα το δέρμα μου.
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Καταφύγιο πατρικό των ορφανών απόντων.

ΛΑΡΒΑ: Τυλίγομαι να,με τούτα τα καθαρά σεντόνια.
ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ: Ο Υπνωτιστής ο Μέγας των μη συγκλονιζόμενων.
Ο Τόπος εκείνος που πάνω του πλαγιάζουν ήσυχα απενεργοποιημένες νάρκες.
Μακάριοι οι πτωχοί τω πνευματι και θαυμαστά τα έργα τους!
ΛΑΡΒΑ: Εργάζομαι.
Εδώ.Εκεί.Τώρα κι άλλοτε.
Στον ύπνο σας και στο ξύπνιο σας.
Σκουλήκι ακούραστο,α-σχημόμορφο,μεταιχμιακό.
Σκουλήκι παραμορφωμένο,πρό-μεταμορφωτικό.
(Ο ΚΟΥΡΤ σβήνοντας το τελευταίο του τσιγάρο, σηκώνεται από τη πολυθρόνα και φεύγοντας αφήνει ένα σημείωμα πάνω στο κομοδίνο.Το σημείωμα γράφει...)

ΥΓ
Τοσο στιλπνα τοσο ομορφα
τοσο τρομερασου

Radix Angelica

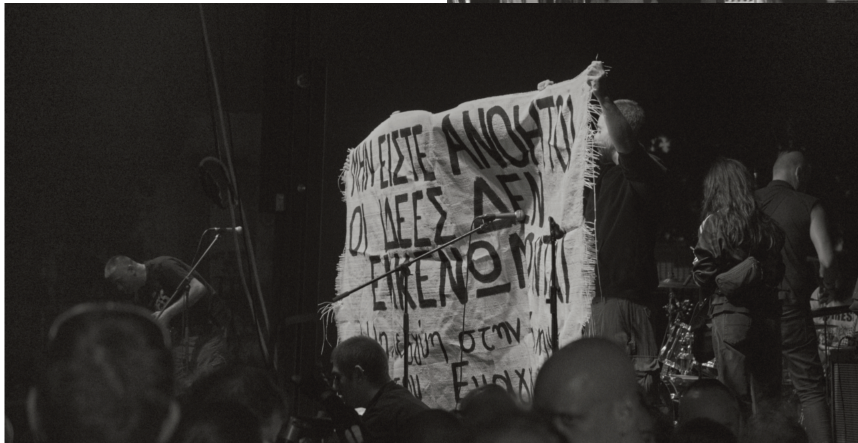
LOCO FEST

ΛΟΙΠΟΝ ΣΥΝΕΒΗ κάναμε φεστιβάλ, γιορτή και είχε από όλα τα καλά στέκοντας απέναντι σε έναν κόσμο μιζέριας, θλίψης, υποταγής, εκμετάλλευσης και καταστροφής.
Αντιπαραθέσαμε μουσική, βιβλία, ποίηση, συλλογική δουλειά όλα σε μια κατεύθυνση άρνησης του υπάρχοντος.
Το Σάββατο την παραμονή των δημοτικών εκλογών ακηδεμόνευτα υποκείμενα που δεν χωράνε στις εκσυγχρονιστικές και αναπτυξιακές συνθήκες του κεφαλαίου ούτε και στα κόμματα και κομματίδια που το εκπροσωπούν δεξιά ή αριστερά, νέοι κάθε ηλικίας μαζευτήκαμε στη γεωπονική. . Χιλιάδες κόσμου πέρασε από αυτή την ιστορική συναυλία που έπαιξαν οι:

kicking nerve \Ανώμαλα ριμματα \Ενάντια \Αντί \Stress.

Από νωρίς είχε στηθεί η σκηνή και το βιβλιοπωλείο ενώ διαβάστηκαν κείμενα και έγιναν πολιτικές παρεμβάσεις από την **πρωτοβουλία για ένα πολύμορφο κίνημα στην ψυχική υγεία** και το **δίκτυο κοινωνικών ιατρείων.**
Βέβαια η βραδιά άνοιξε με την θεατρική ομάδα **ΛΕΣΤΡΕΦ** που παρουσίασε αποσπάσματα της παράστασης της **UTERUS** ενάντια στην πατριαρχεία και όλα τα προσωπεία της. Δεν υπάρχει πάλη ενάντια στην πατριαρχεία και αντιφασισμός χωρίς να τα βάζει με την ρίζα της αιτίας που είναι το ίδιο το

σύστημα στην παρακμή του.
Ο φασισμός και ο πόλεμος είναι γέννημα του ιμπεριαλισμού στην προσπάθεια του να ελέγξει τις γεροντικές του αντιφάσεις και τη σήψη του. Τους μένει μόνο η καταστολή στο όνομα μιας «δημοκρατίας» αυταρχικής, έτσι δεν μπορούσε παρά να δώσουν το παρόν στην εκδήλωση παρεμβάσεις υπεράσπισης των καταλήψεων ως χώρους που ανθίζει η συλλογική πρωτοβουλία και οι κοινότητες αγώνα. Πανό συνθήματα και κείμενα για τις *καταλήψεις του Ευαγγελισμού\ Άνω Κάτω Πατησίων και Ζιζάνια* ανάμεσα στις υπέροχες εμφανίσεις των συγκροτημάτων καθώς και ποιήματα από ανεξάρτητους από εμπορικούς εκδότες ποιητές.
Το γεγονός δεν έγινε τυχαία σε δημόσιο πανεπιστημιακό χώρο, παλεύουμε ενάντια στον περιορισμό των ελευθεριών μας, στηρίζουμε την ύπαρξη δημόσιων χώρων ανοιχτών στην έκφραση , την δημιουργία, τα νιάτα, κόντρα στην εμπορευματοποίηση των πάντων. Τέλος οικονομική βοήθεια δόθηκε σε πολιτικούς κρατούμενους από την οικονομική συνεισφορά των αλληλέγγυων που παραβρεθήκαν στο γεγονός.
Εμείς σαν ράδιο λοκομοτιβα λέμε ότι υπάρχει μόνο ο αγώνας μέχρι την ανατροπή τους για μια ζωή ελεύθερη χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση, ταπείνωση οποιουδήποτε όντος από κάποιο άλλο...

ΦΩΤΟ ΚΩΣΤΑΣ

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ ογδοο

χειμωνας 2023- 24

άτακτη περιοδική έκδοση της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ